

Z obsahu:

**Po stopách svatého
Vojtěcha**

Jan Pavel II. při
generální audienci
30. dubna 1997.
– strana 2 –

Kdo je Duch svatý?

Životní loď mnoha
lidí se dnes potácí
jako bez kormidla.
– strany 4 –

Rozdělení?

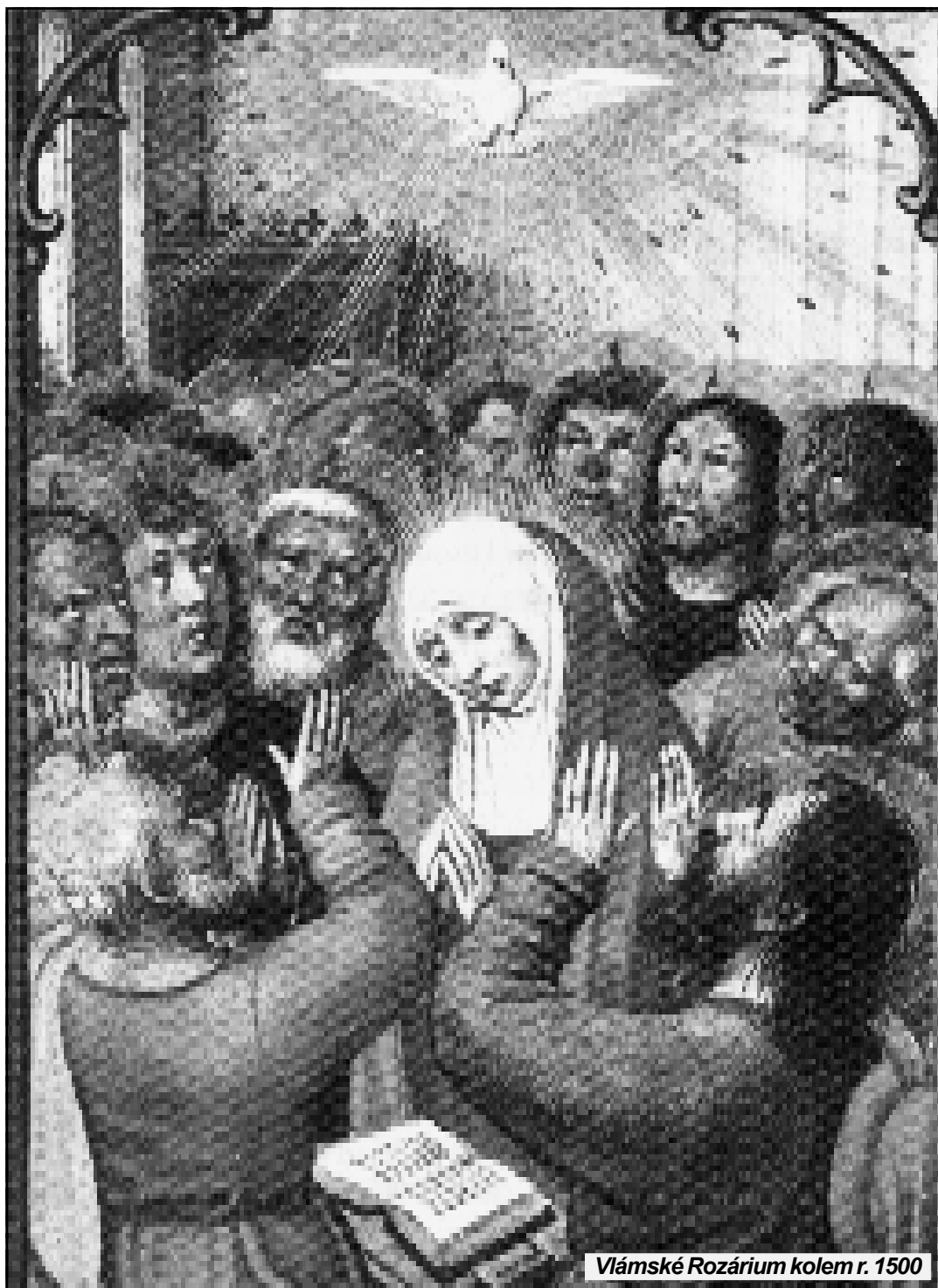
Jestliže je lidská
svoboda přivedena
ad absurdum, čím
jiným se může stát
než nesvobodou.
– strana 5 –

**Projevy Svatého
otce při jeho apoš-
tolské cestě v České
republice**

Nyní se obracím
k vám, milovaní
nemocní bratři
a nemocné sestry...
– strana 8 –

**Dar a posláni
Letnic**

Hradec Králové –
26. 4. 1997 – Velké
náměstí – Homilie
Jana Pavla II.
– strana 10 –

Vlámské Rozárium kolem r. 1500

Po stopách svatého Vojtěcha

Při generální audienci na náměstí Sv. Petra ve Vatikánu připomněl papež Jan Pavel II. svou poslední cestu do České republiky u příležitosti milénia smrti svatého Vojtěcha, biskupa pražského.

Jan Pavel II. připomněl, že první vlastní Vojtěchovou byly Čechy. „Můžeme říci, že jeho druhou vlastní bylo Polsko, země, ve které přijal svůj druhý křest, mučednickou smrt, která jej přivedla do nebeské vlasti po heroické pouti 41 let pozemského života...“

Jeho misie jej zavedla až na pobřeží Baltického moře se záměrem hlásat zde Krista pohanským Prusům. A právě zde u Baltického moře našel svou smrt.

Jeho osobní životní pout... je pro všechny křesťany bez rozdílu velmi důležitá, ba je významná pro celé lidstvo, s nímž putujeme nyní po této zemi. Z životní pouti sv. Vojtěcha, z jeho mučednictví můžeme znovu vyčíst duchovní dějiny celého evropského kontinentu a zvláště pak střední Evropy. To

je také důvod, proč se oslavuje toto milénium.

Bylo správné, abych se dřív, než vyhovím pozvání polských biskupů k návštěvě Hnězdna, vypravil do České republiky.“

Pak Svatý otec připomněl místa, kde sv. Vojtěch prožíval své mládí, a řekl, že právě v těchto místech se setkal při mši svaté s mládeží z Čech a Moravy, dvou sousedních krajin, mládeží, která svým způsobem reprezentuje veškerou evropskou mládež.

„Jak bych mohl zvláštním způsobem nevzpomenout zesnulého kardinála Tomáška, jehož hrob jsem mohl v Praze navštívit?“

Po dlouhé a tvrdé zkoušce komunistické diktatury prožívá nyní zasvěcený život v této zemi své jaro, jak to výmluvně

ukázala přítomnost mladých povolání po boku starých řeholníků a řeholnic shromážděných v Břevnovském klášteře, který založil sv. Vojtěch.

V neděli 27. dubna se sešlo velké množství lidí ke mši svaté v Praze na Letenské pláni. Bylo to na stejném místě, kde jsem mohl před sedmi lety poprvé slavit mši svatou v české zemi po pádu komunismu. Odpoledne se pak uskutečnilo poslední setkání při společné ekumenické modlitbě všech vyznání, která žijí na českém území. Všichni spolu s papežem pociťovali živou potřebu sjednocení křesťanů, jejichž aktivním a přesvědčeným obhájcem byl sv. Vojtěch.

Můžeme říci, že tato moje návštěva, spojená s milénium sv. Vojtěcha, byla takřka důsledkem tohoto morálního zázraku.“

Osservatore Romano, VIS

Řeč lásky a duch ctnosti

V měsíci květnu, který je tradičně zasvěcen Matce Boží, slavíme svátek svaté Zdislavy, která je po staletí vyzývána jako svatá manželka a matka. Na nejstarším dochovaném renesančním obraze vidíme tuto světici, ke které se obracejí potřební. A ona se obrací k nebesům a volá k nebeské Matce: Ukaž, že jsi Matka (psáno latinsky na obraze). P. Maria se obrací ke svému Synu a volá: Ukaž, že jsi Syn. A Ježíš volá: Ukaž, že jsi Otec.

Jako křesťané se můžeme opět obracet ke svému Otci skrze Ježíše Krista a přímlovami našich svatých v čele s Matkou matek, Pannou Marií. Tito svatí jsou nám nejenom přímlovci, ale také vzory pro náš každodenní život.

Svatý otec Pavel VI. v dopise do Jablonného k výročí 750

let bl. Zdislavy píše: „Pozorujte tady tento vzor svatosti a uvažujte o něm. Vždyť si na něm můžete znovu jako na národním obraze ukázat řeč lásky a ducha ctnosti.“

Tehdejší výzva papeže i dnes zůstává aktuální!

V době neucty k Bohu, svatým, v době, která šíří rozvrat v rodinách i celé společnosti, je dobré znovu pozorovat tento doporučený vzor svatosti – paní Zdislavu, která dovedla dát do svého života skutečný řád. Byla věrná Bohu i Církvi. Věrná manželovi, starostlivá a moudrá vychovatelka dětí. Žena, která překročila rámec své rodiny a byla matkou všech potřebných, trpících a nemocných. To jsou základní věci, které bohužel chybí naší společnosti a které často chybí i nám, kteří se tak rádi nazýváme křesťany.

Je proto třeba se znovu zastavit, znovu prosit Pána o novou sílu k životu dle vzoru a na přímlovu svaté Zdislavy, která dovedla dát do všeho skutečný řád. Protože jak se výstižně praví v listu Sv. otce Pavla VI. „...Boha milovala nadevšechno, jedině Jemu sloužila doma i na veřejnosti.“

O to bychom se měli snažit i my, jestliže chceme dojít ke skutečné obrodě nejen vlastní, ale celé společnosti. Proto přicházíme ke svaté Zdislavě, abychom se u ní znovu inspirovali a od Boha si na její přímlovu vyprosili potřebnou sílu k uskutečnění tohoto našeho poslání, ke kterému nás Pán vyvolil tím, že nás křtem povolal k novému životu.

Svatá Zdislavo, pros za nás a za naše rodiny!

*P. Jindřich Gajzler OP,
rektor papežské baziliky
v Jablonném v Podještědí*

LETNICE

*Duchu svatý,
ty, kterého denně volám,
zapal svými planoucími
čistými plameny mé srdce,
ať je sežehne tvá božská
láska.*

*Duchu Hospodina,
zářící Světlo,
ty, který mě zaplavuješ
milostmi,
ty, který mě zahrnuješ
sladkostí,
vlož celé mé bytí
do svého ohně.*

*Ty, který jsi mi daroval mé
povolání,
ved' mě k sjednocení
s tebou
v nejnějnějším nitru,
abych žila zcela v Bohu,
mé touze.*

*Jen do Ježíše skládám
svou naději
a nechci uprostřed světa
po ničem toužit,
nic vidět než Jeho
samého, Jeho,
svou lásku,
svého božského Přitele.*

*Duchu svatý,
Dobroto, nejvyšší Kráso!
Ty, kterého vzývám,
ty, kterého miluji,
sežehni ve svém
božském žaru
toto tělo, toto srdce
a tuto duši, tuto nevěstu
Nejsvětější Trojice,
která touží plnit
jen tvoji vůli!*

29. května 1898
*Modlitba bl. Alžběty od
Nejsvětější Trojice*

↳ V této poutní době je též možno navštívit komunitu sv. Zdislavy v Žibřidicích, asi 8 km od Jablonného v/P., areál kostela a fary, která má sloužit jako léčebna pro narkomany. Ve dnech 31. 5. – 1. 6. v době poutě, bude probíhat též den otevřených dveří v této komunitě. Srdečně vás zveme k prohlídce a návštěvě našeho společenství.

Bratři z komunity sv. Zdislavy

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 2,1–11

Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přizene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali.

V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali:

„Ti co tak mluví, nejsou to Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Partové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kapadokie, Pontu a Asie, Frygie a Pamfylie, Egypta a lybijského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Kréťané i Arabové slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky.“

2. čtení – 1 Kor 12,3b–7.12–13

Bratři! Jenom pod vlivem Ducha svatého může někdo říci: „Ježíš je Pán.“ Dary jsou sice rozmanité, ale pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly, ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí. Ty projevy Ducha však jsou dány každému k tomu, aby mohl být užitečný. Tělo je také pouze jedno, i když má mnoho údů; ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo. Tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo – ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní – všichni jsme byli napojeni jedním Duchem.

Evangelium – Jan 20,19–23

Když byl večer prvního dne v týdnu, přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se.

Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

Myšlenka na neděli

SLUŽEBNÍCI BOŽÍCH DARŮ

Zamyšlení nad úryvkem Sk 2, 1–11

Všichni byli naplněni Duchem svatým

Chceš-li se připravit na dnešní setkání s Pánem, odeber se do večeřadla. Již devět dní jsou zde shromážděni apoštolové kolem Matky Boží Panny Marie a očekávají vyplnění Ježíšova velkého příslibu. Pán jim přikázal, aby neodcházel z Jeruzaléma, ale čekali na Otcovo zaslíbení.⁽¹⁾ Přebývají zde v tichém soustředění a modlitbě za zavřenými dveřmi. I když důvodem jejich dočasné odloučenosti od světa je také strach před Židy, je taková dobrovolná samota nejlepším prostředím pro vlastní duchovní obnovu.

Chceš-li s užítkem přijmout dary, které ti Ježíš sešle, neboj se na nějaký čas zavřít dveře přede všemi každodenními starostmi a všim, čím tě obklopuje svět. Myslíš, že takové exercicie nepotřebuješ, když vidíš, jak se jich účastní i Panna Maria?⁽²⁾

To, čemu se máš v této dočasné odloučenosti od světa především naučit, je *jednomyslná modlitba*,⁽³⁾ to je společná modlitba těch, kteří se *navzájem milují*, modlitba, které Otec neodolá.⁽⁴⁾ Vzpomeň si, jak na tomto místě den před svým utrpením nás Ježíš učil, abychom se modlili v Jeho jménu.⁽⁵⁾ Prosit Otce Ježíšovým jménem, to znamená prosit na Jeho místě, prosit o to, oč prosí On, v plné shodě s Ním. To, co je zde rozhodující, není tedy tvoje zalíbení, tvoje touha a přání, ale úplná shoda a sjednocení s Jeho vůlí. Zdá se ti, že tě to omezuje, že se ocitáš na vedlejší koleji? Vždyť je tomu právě naopak. Ježíš chce pozvednout tvou modlitbu z tvé osobní soukromé bezvýznamnosti k prvořadě důležitosti a jedinečnosti své vlastní velebné modlitby, aby všichni byli jedno⁽⁶⁾ a abychom se navzájem milovali, to znamená neviděli především sebe a své tužby, ale potřeby všech ostatních.

Panna Maria, nejlepší učitelka *jednomyslné modlitby*, je zde přítomna: před více než třiceti lety se v pokorné modlitbě dokonale sjednotila s Boží vůlí. Dala se bezvýhradně k dispozici Bohu a Otec jí seslal plnost svého Ducha: ne pro její osobní uspokojení, ale k blahu a spáse celého lid-

ského pokolení. Tehdy učinil veliké věci nejen v ní a pro ni, ale pro všechna pokolení, pro všechny ty, kdo se Ho bojí: aby povýšil ponížené, hladové nasýtil dobrými věcmi, ujal se Izraele a rozpomenul se na své milosrdenství.⁽⁷⁾

Obrať se na ni, ona tě ráda naučí, jak se opravdu modlit. Nejde tu přece jen o tebe. Hojnost darů Božího Ducha, které máš přijmout z Božího úradku, není určena tobě, ale má také sloužit od pokolení do pokolení těm, kteří se Ho bojí. Může se tak stát, jestliže souhlasíš, že nikoliv ty, ale Ježíš si tě vyvolil a určil k tomu, abys přinášel užitek a ten užitek aby byl trvalý.⁽⁸⁾ Všichni ti, které zde ve večeřadle vidíš kolem Ježíšovy Matky Marie, souhlasí již **bezvýhradně tak jako ona**, aby se jim stalo podle Jeho slova.

Ozval se hukot a naplnil celý dům. Kláně se v hluboké úctě celé Boží Trojici. Děkuj Otci za nesmírný dar jeho nejsvětějšího Ducha, děkuj Synu, že tak věrně a dokonale plní své sliby, děkuj Duchu svatému, že přichází, aby obnovil tvář země.⁽⁹⁾

Boží hukot nenaplnil jen dům, ale celé město. Vyjdi ven a pohleď na zástupy zbožných židů ze všech možných národů, které Duch přivádí tam, kde mají uslyšet radostnou zvěst. Neuvádí tě v úžas ta obdivuhodná rezie Ducha svatého, který si tu shromáždil vyvolené ze všech končin okolního světa? Jak slyšíš na vlastní uši, postaral se i o to, aby všichni správně rozuměli slovu, které mají slyšet. Jen si vzpomeň, co řekl Pán před touto nověnou modlitbou a očekávání: **Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: v mém jménu budou vyhánět zlé duchy, budou mluvit novými jazyky... vypijí-li něco jedovatého, neuškodí jim to, na nemocné budou vkládat ruce a uzdraví se.**⁽¹⁰⁾ Jak vidíš, apoštolové se rozpomenuli, nediví se a s úplnou samozřejmostí a v pokorné služebnosti rozdávají z přijatých darů, které budou působit od pokolení do pokolení. I ty jsi jedním z těch, na které se takto dostává.

Ježíš sliby plní i na prahu třetího tisíciletí. Otec nepřestává rozdělávat dary svého Ducha. Je tu jen jedna podmínka: Jaká je tvoje víra?

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Sk 1,4; ⁽²⁾ srov. Sk 14;

⁽³⁾ srov. Sk 1,14; ⁽⁴⁾ srov. Jan 15,16n;

⁽⁵⁾ Jan 14,14; 15,16; ⁽⁶⁾ Jan 17,23;

⁽⁷⁾ srov. Lk 1,46–55; ⁽⁸⁾ Jan 15,16;

⁽⁹⁾ Ž 104,30; ⁽¹⁰⁾ Mk 16,17n

Kdo je Duch svatý?

O Letnicích na konci »padesáti dnů« zakončí seslání Ducha svatého velikonoční oslavou Zmrtvýchvstání Páně. Duch svatý, to je jméno Toho, kterého uctíváme spolu s Otcem a Synem (sněm v Niceji). Ježíš jej nazývá »Utěšitelem«, »Pomocníkem«, »Duchem pravdy« (Jan 16, 13), který vychází od Otce. Ve Skutcích apoštolů a v listech Nového zákona najdeme ještě další názvy.

Protikladem toho je skutečnost, že v životě mnoha křesťanů jakoby Duch svatý nehrál takřka žádnou roli. Kým je tento »neznámý Bůh« našich dnů?

Křesťanská nauka od samého počátku používá pro Něho určité obrazy, symboly, jejichž pomocí se pokouší vyjádřit podstatu a působení Ducha svatého.

1. Nejznámějším symbolem je **holubice**. Na konci potopy se k Noemově arše vrací holubice s olivovou ratolestí, která dokazuje, že země je opět obyvatelná. Když Ježíš vystoupil z vody Jordánu, sestoupil a spčinul na něm Duch v podobě holubice (srov. Mt 3, 16nn).

Symbol holubice vyjadřuje: Duch svatý je Otcem seslaný Duch Boha Syna, kterého Otec posílá do našich srdcí. Nikdo

tedy nemá důvod cítit se opuštěný. Každý z nás může od Něho očekávat sílu a pomoc pro duchovní život. Svatému Augustinu se připisuje tato modlitba: »Dýchej ve mně, Duchu svatý, abych myslel na to, co je svaté. Poháněj mě, Duchu svatý, abych dělal to, co je svaté. Těš mě, Duchu svatý, abych miloval to, co je svaté...«

2. Druhým symbolem Ducha svatého je **oheň**. Symbolizuje proměňující sílu Božího Ducha. Sestupuje o Letnicích v podobě ohnivých jazyků (Sk 2,3) na učedníky a naplňuje je svou milostí a dary. Stáhli se do horní místnosti jednoho domu, jak nám to Lukáš popisuje. A ihned je opouští váhavost a strach. S odvahou vystupují před jeruzalémskou veřejnost, aby hlásali víru o zmrtvýchvstalém Kristu. Planoucí oheň Ducha svatého je pohání v jejich mi-

sijní horlivosti od místa k místu, od města k městu a vede je dále do Řecka a do Říma.

3. V dómu v Brixenu je zobrazen Duch svatý jako **Prst Boží**. Z nebe natažená pravice ukazuje lidem cestu a orientaci. Ježíš, jak popisuje Lukáš, *Božím prstem* vyhání zlé duchy. V hymnu *Veni Creator Spiritus* se zpívá o »Prstu Boží pravice«.

Životní loď mnoha lidí se dnes potácí jako bez kormidla. Jak velice potřebujeme *Prst Boží* v našich pochybnostech, úzkostech a nejistotách. Jak velice jej potřebují naše děti, naše mládež, aby našli správný směr své životní pouti. Jak velice jej potřebují všichni hlasatelé evangelia, aby nesešli ze správné cesty.

Ptali jsme se, kdo je Duch svatý. Společně jsme uvažovali o symbolech Ducha, jehož seslání dnes slavíme. Kéž je tento DUCH SVATÝ s námi, v nás a v Církvi, aby mohla obnovit svět a jeho lidi v Kristu.

Z Die Anregung 48/96 N.5
přel. -Iš-

P. RAYMOND HALTER

Duch svatý a Jeho Snoubenka

Když jsem byl r. 1957 vysvěcen na kněze, byl jsem ve vleku moderních teologických myšlenkových proudů, které byly pak po koncilu silně ovlivněny intelektualismem a psychologií. Byl jsem zaujat proti formám zbožnosti, které se mi zdály sentimentální nebo jen jako berly pro duchovní nedostatečnost. Velmi málo místa měla v mém duchovním životě Panna Maria, ačkoliv jsem jako člen mariánské kongregace byl zasvěcen Panně Marii svými sliby, které jsem složil.

Teprve díky obnově v Duchu svatém v r. 1973 jsem znovu objevil význam a hodnotu Panny Marie. Skrze působení Ducha svatého se pro mne Písmo svaté opět stalo živou knihou a získalo pro mne na intenzitě. Brzy jsem pochopil, že to, co nám zjevuje evangelium o Panně Marii, je zcela zjevným znamením, že přijala v plnosti Ducha svatého. Stačí se zamyslet nad Zvěstováním a Navštívením. Tak se pro mne Maria stala zárukou a vzorem nové cesty, která se přede mnou otevře-

la a na kterou jsem byl povolán, abych povzbuzoval své bratry a sestry.

Čím více zkušeností získávám jako duchovní vůdce, tím více nabývám jistotu, jak nenahraditelná je přítomnost Panny

Kde je Duch, tam je církev, kde je církev, tam je Duch.

Sv. Ireneus

Božský Průvodce

Tím, že nám Bůh sesílá Ducha svatého, jedná s námi jako velký král, který pověřuje svého služebníka, aby provázet jeho poddané, a říká mu: „Budeš provázet toho člověka, kamkoliv půjde, a přivedeš mi jej zase zdravého zpět.“ Jak je to vznešené mít Ducha svatého jako Průvodce! On je tím nejlepším Vůdcem. A přece jsou takoví, kteří jej nechťejí následovat.

Kdybychom se zeptali zavržených: „Proč jste v pekle?“, odpovíděli by nám: „Protože jsme odporovali Duchu svatému.“ A kdybychom se zeptali svatých, proč jsou v nebi, odpovíděli by nám: „Protože jsme naslouchali Duchu svatému.“

Ten, kdo je veden Duchem svatým, smýšlí správně. **Tak se stává, že je mnoho nevzdělaných, kteří jsou moudřejší než učenci.** Jsme-li vedeni Bohem, který je Síla a Světlo, nemůžeme zbloudit.

Duch svatý nás vede jako vede matka své dítě, jako vede vidoucí slepého. Každé ráno se máme modlit: *Sešli mi Ducha svatého, abych poznával, kdo jsem já a kdo jsi Ty!*

Svatý farář Arský

Rozdělení?

Jestliže je lidská svoboda přivedena ad absurdum, čím jiným se může stát než nesvobodou. Příkladem je případ jednoho amerického biskupa, který byl odsouzen k šesti týdnům vězení, protože se modlil za ženy, které podstupují záměrné potraty. Ohrozil tím podle výroku soudu jejich svobodu.

Do stejně absurdní situace se může v naší zemi brzy dostat každý katolický křesťan, který nestačil zaregistrovat, co je módní a co je staromódní, a žije životem katolického křesťana tak, jak se naučil ve svém mládí, kdy křesťané jinak smýšlející byli ještě natolik důslední, že opustili církev, jejíž praxe jim nevyhovovala, a založili si církev vlastní. Deník s tak slavnou minulostí jako „Mladá fronta dnes“ přichází s varováním před nebezpečím rozdělení církve. Rozdělení v době, kdy se snažíme o obnovu jednoty i s těmi, kteří se před časem odloučili, je jistě nežádoucí. Můžeme se proto ptát, odkud hrozí toto nové rozdělení. Pro jedny absurdně a pro druhé logicky to vypadá takto: Jestliže se někdo modlí pravidelně růženec, může tím ohrozit jednotu, protože jsou mezi námi křesťané, kteří se růženec modlit neumí. Jestliže se věřící

shromáždí k adoraci před vystavenou Nejsvětější svátostí, ohroží tím jednotu církve, protože jsou jiní, kteří pokládají adoraci za středověký přežitek. Jestliže někdo přistupuje před prvním pátkem ke svátosti smíření, působí rozdělení v církvi, protože jsou zde křesťané, kteří tvrdí, že jedna zpověď do roka úplně stačí. Jestliže se někdo vypraví na pouť, ohrožuje tím jednotu církve, protože jiným křesťanům se přičí takové formy lidové zbožnosti. Jestliže někdo uctívá světce, kteří byli příkladem pokory, skromnosti a poslušnosti, ohrožuje jednotu církve, protože jiní křesťané pokládají pokoru a poslušnost za bývalé ctnosti. Jestliže někdo poslušně přijímá papežova slova, ohrožuje tím jednotu církve, protože jsou v církvi jedinci, kteří mají k papeži své výhrady. Jestliže někdo uznává beze zbytku Katechismus katolické církve, naru-

šuje jednotu, protože osvícení křesťané jej pokládají za omyl. Jestliže se objeví časopis, který hovoří (pozitivně!) o růženci, o adoraci, o časté svaté zpovědi, o formách lidové zbožnosti, o pokorných světcích a autoritě papeže, je to „obskurní časopis“, který narušuje jednotu církve, protože jsou v ní také lidé, kteří takový časopis nesnášejí. Takový časopis je pak v očích zachránců církevní jednoty tím nebezpečnějším, čím více věřících takový časopis přijímá a sdílí jeho názory. Jestliže se totiž vyskytne skupina lidí, kteří jsou jiného smýšlení, než pokrokově zaměřený novinář, bude se pravděpodobně jednat o sektu nebo přinejmenším její zárodek.

Mám-li se rozhodnout, na čí stranu se přidat, abych přispěl k udržení jednoty, přidám se po zralé úvaze těch, kteří se modlí růženec, klečí před Nejsvětější svátostí, chodí často ke zpovědi, uctívají Božské Srdce Páně, Matku Boží a prosté pokorné světce, protože všechno toto dělá také papež této katolické církve, a je více než pravděpodobně, že spíše než on bych ohrožoval jednotu církve já, jestliže bych zastával opač-

né názory. Navíc je tu ještě jeden důvod. Nevím, co „pokrokoví“ křesťané dělají pro ochranu těch „zaostalých“ kromě toho, že je všemožně očeňují a dívají se na ně s despektem. Tito se naopak, jak jsem se mnohonásobně přesvědčil, se za své jinak smýšlející bratry vytrvale modlí a obětují, a to je mnohem slibnější cesta k jednotě.

Lubomír Štula

DUCHU SVATÝ, OSVĚŤ MĚ!

Duchu svatý, osvět' mě!

Co mám dělat?

Jak mám najít Ježíše?

Učedníci byli velmi

nevědomí, byli s Ježíšem, a přece mu nerozuměli.

I já jsem v Ježíšově domě, a nerozumím mu.

Maličkosti mě vzrušují a uvádějí do zmatku.

Jsem přecitlivělá, nejsem dost velkodušná, abych přinášela oběti pro Ježíše.

Duchu svatý, když jsi ozářil učedníky svým světlem, byli proměněni;

už nebyli to, co byli předtím;

jejich síla se obnovila, obět' se pro ně stala snadnou;

poznali Ježíše lépe než dříve, když byl ještě mezi nimi.

Zdroji pokoje a světla, přijď' a osvět' mě.

Mám hlad, přijď' mě nasytit; mám žízeň, dej mi napít;

jsem slepá, přijď' a osvět' mě; jsem chudá, přijď' a učiň mě

bohatou; jsem nevědomá, přijď' a pouč' mě!

Duchu svatý, celá se ti odevzdávám.

Mirijam z Abellinu

Marie pro rozvoj a plodnost duchovního života, který je zcela svěřen Duchu svatému. Opírá se při tom o zkušenost, kterou jsme udělali se zasvěcením Panně Marii. Toto zasvěcení přináší úžasné plody.

Současně jsem pochopil v Duchu svatém hloubku svého povolání jako člen kongregace marianistů a pochopil jsem také smysl vidění, která měl zakladatel kongregace P. Vilém Josef Chaminade^(*) počátkem minulého století.

^(*)P. Vilém Josef Chaminade se narodil 8. 4. 1761 v Péri-

geux a zemřel 22. 1. 1850 v Bordeaux. Do duchovního života jej uvedl jeho bratr, původně jezuita. Měl obzvláštní lásku k P. Marii. Tato láska se ještě prohloubila po zázračném uzdravení těžce zraněné nohy, které připisuje P. Marii z Verdela (poutní místo nedaleko Bordeaux, které vzniklo již v r. 1099. Předmětem úcty je Madona vyřezaná v Betlémě). V Bordeaux studoval teologii. Za Francouzské revoluce pracoval nejdříve v podzemí, pak musel do vyhnanství do španělské Saragozy, kde založil Institut Neposkvrněného Početí pro rozšíření apoštolátu. Po návratu do Francie hledal nové for-

my apoštolátu, které spatřoval v aktivní spolupráci kněží a laiků. Byl apoštolickým administrátorem diecéze Bazas. Založil mužskou a ženskou větev kongregace marianistů, jejímiž členy jsou kněží i laici. Marianisté se kromě řeholních slibů zasvěcují Panně Marii a skládají zvláštní slib „vytrvalosti“, který je zpečetěním tohoto zasvěcení. V jeho duchu se mají nechat vést P. Marií jako její synové a dcery a mají se řídit její výzvou: *Všechno, co vám, řekne, učiňte!* Marianisté mají v současné době 220 klášterů v Americe, Evropě, Africe a v Asii.

př. -lš-

Je společnost měřítkem pro církve? (4)

K čemu a pro koho je církev?

Ježíš Kristus, Zakladatel církve, a jeho vůle jsou rozhodující pro to, k čemu a komu má sloužit církev, jejíž Hlavou zůstává. Toto »k čemu« a »pro koho« je totožné s »k čemu« a »pro koho« jeho vtělení: *pro slávu jeho nebeského Otce a pro spásu lidí!* Tak nám to říká CREDO. Církev má tedy *sloužit* Boží slávě a spásě lidí. Zdůraznění *služby* je směrodatné. Ježíš sám řekl: *Kdo z vás chce být první, ať je služebníkem všech... – ...neboť ani Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, nýbrž aby sloužil* (Mk 10,43.45). Proto je úřad v církvi podle vůle Zakladatele *služebním úřadem*. II. vaticánský koncil to zdůraznil naprosto jednoznačně.

My lidé máme pokušení *zneužívat* služebný úřad jako vládcové. To platí na všech úrovních, v neposlední řadě i pokud jde o intelektuály, ty, kteří »určují smysl«, jak přesvědčivě dokládá Helmuth Schelsky (Klassenkampf und Priesterherrschaft der Intellektuellen, Opladen 1975).

V církvi je zneužití úřadu obzvláště závažné, protože to prakticky znamená, že si *instrumentalizují* Krista a jeho evangelium, obrazně řečeno: zapřahují je do káry svých vlastních zájmů. *Místo, abych sloužil, vládnou!* Odvažují se dokonce, vědomě nebo nevědomě, nutit Boha, aby mi sloužil, jako nějaký magicky orientovaný jedinec, který se o to pokouší svými kouzly. »Nebudeš zneužívat jméno svého Boha,« varuje Bůh ve druhém přikázání Desatera.

Co to pro mne znamená jako pro katolického teologa? Od místního biskupa mám pověření – *missio canonica*. Tím jsem byl pověřen, abych zastupoval

církevní nauku přednáškami, semináři a publikacemi. II. vaticánský koncil říká konkrétně: *Bohatěji žít naukou Písma svatého, osvětlovat vznešenost povolání věřících v Kristu a jejich povinnost přinášet v lásce užitek pro život světa* (OT 16).

Zastupovat učení církve, to neznamená nepracovat vědecky, tak říkajíc odevzdat svůj rozum biskupovi a *slépě poslouchat*. To by byla jednostrannost.

Ale druhá jednostrannost spočívá v tom, když pod pláštěm církevní nauky hlásám své vlastní doktríny, např. s mottem »Na kazatelně jsem až pietisticky zbožný, ale na univerzitě jsem racionalistou«, snad proto, že zaměřuji racionalismus s vědeckostí, anebo špatně si vykládám tzv. pluralismus. Ale pak neberu vážně buďto návštěvníky kostela nebo posluchače univerzity. Možná že jsem si také zvykl na *duchovní schizofrenii* – vnitřní rozpolcení osobnosti, takže si toho už ani nejsem vědom. V každém případě je to velmi nezdravý stav. Jak návštěvníci kostela, tak posluchači očekávají ode mne, že pracuji **ve smyslu apoštolského vyznání víry**.

Označení »apoštolské vyznání víry« má pro věřícího křesťana jednoznačný význam: je to vyznání, ve kterém jsou vyjádřeny ve směrodatné podobě základní pravdy, aby byly dále předávány. Proto je vyznávají ti, kteří přijímají křest, nebo ti, kteří dítě ke křtu přinášejí. Když pak katolický teolog ohlašuje svou pochybnost o některé základní pravdě, především pokud jde o vtělení Krista, o jeho božském synovství, o jeho zmrtevýchvstání, eucharistii apod., pak bych měl svým posluchačům jasně říct,

že nejsem katolickým teologem, nýbrž vědcem, který se zabývá náboženstvím. Teolog totiž vychází ze svého vyznání, religionista pojednává o všech náboženstvích přinejmenším metodicky jako o rovnocenných předmětech.

Jeden pravoslavný biskup adresoval protestantům a katolíkům tato slova: »Vy příliš reformujete církev. Ale církev je přece živoucí nevěsta Kristova a nevěstě se díváme do tváře a ne na zaprášené střevičky.«

Jeden lékař mi řekl: Živoucí organismus se pozná jen nedokonale, když se pítvá mrtvé tělo. Důležitost celistvosti, spořádanou spolupráci mnoha orgánů – sv. Pavel měl na mysli právě tento obraz, když mluvil o církvi, mystickém těle Kristově – nelze u mrtvolky pozorovat. Podobně se daří nám teologům, když abstraktními pojmy a slovy chceme popsat církev, »živoucí nevěstu Kristovu« a určovat její »k čemu« a »pro koho«.

Církev je nutno bezpodminečně *zažít*, především její *svátosti*, které ustanovil sám Kristus jako *zdroje živé vody* (Jan 4,10). Když se teolog nenechává stále znovu a znovu *posuzovat a korigovat* svátostmi, zvláště svátostí pokání a Eucharistií, upadne neodvratně do pokušení zaměnit živoucí církev s »výrobní dílnou« nebo ji tak dokonce nahradit, místo aby se postavil do jejich služeb. Pak se stáváme polemickými a rozkolnými, místo abychom směřovali k jednotě. Především však velice křivdíme těm, kteří »musí« takovou »teologii« studovat a dokonce z ní skládat zkoušky.

Že takové nebezpečí není žádným malováním čerta na zdi, dokládají Ježíšova slova

*Přijď, Duchu svatý,
posvět' nás!
Napln' naše srdce horoucí
touhou po Cestě, Pravdě
a Životě.
Zapal v nás svůj oheň,
abychom se sami stali
světlem, které svítí,
hřeje a těší.
Dej, ať náš těžkopádný
jazyk najde slova,
která hovoří o Tvé lásce
a o Tvé kráse.
Přetvoř nás, abychom se
stali lidmi lásky,
Tvými svatými –
viditelným Božím slovem.
Pak se obnoví tvář země
a všechno bude znovu
stvořeno.
Přijď, Duchu svatý,
posvět' nás, posiluj nás,
zůstaň s námi. Amen.*
(Modlitba z východní
církve)

farizeům: *Ukládají lidem těžká břemena na bedra a sami prstem nehnu. Dělalí všechno pro to, aby je lidé viděli... sami nevstupujete a druhým nedovolujete vstoupit... (Mt 23,4–5,13).*

Nejen rigoristický, ale i laxní výklad je nebezpečný, protože osvobozující a spásnou sílu má jen samotné evangelium, a nikoliv to, co neoprávněně vkládáme my sami do tohoto evangelia – stejně jako farizeové. Zde se nejzřetelněji ukazuje rozdíl mezi *službou* a *panováním* v životě katolického teologa.

Jaká je tedy odpověď na naši otázku, k čemu a komu má sloužit církev? Kardinál Ratzinger v článku *Zástupce* napsal: **»Být křesťanem, tzn. náležet k církvi, je služba, kterou ne všichni požadují, ale všichni ji potřebují, protože všichni z ní žijí. Být křesťanem, to je apel na velkodušnost člověka, na jeho velkorysou ochotu být připraven jako Šimon Cyrénský vzít také na bedra tíhu světodějného Kristova kříže s jeho vahou celých dějin, a tak sloužit pravému životu.«**

Události v údolí Cova da Iria v roce 1917

„Nebojte se!“

Až po této přípravě došlo v neděli 13. května 1917 v Cova da Iria k prvnímu setkání dětí s „překrásnou Paní“, která vylekáným dětem dobrotivě řekla: „Nebojte se. Neudělám vám nic zlého.“ Lucie nakonec dostala odvahu a zeptala se: „Odkud jste?“ „Jsem z nebe.“ „A co chcete od nás?“ „Přišla jsem vás poprosit, abyste šestkrát za sebou, v tomtéž čase jako dnes, přišli sem vždy třináctého každého měsíce. V říjnu vám řeknu, kdo jsem a co od vás chci. A potom přijdu ještě posedmé.“

Potom se zeptala dětí: „Chcete se darovat Bohu, jste připraveni přinést každou oběť a přijmout každé utrpení, poslané Bohem jako smíření za hříchy, kterými je urážen Boží majestát, za obrácení hříšníků a jako zadostučinění za proklínání a všechny ostatní urážky Neposkvrněného Srdce Mariina?“ „Ano, chceme to,“ řekla v radostném oduševnění Lucie jménem všech tří dětí. „Dobře, budete muset velmi trpět; ale milost Boží vám vždy pomůže a vždy vás bude posilovat.“ Při těchto slovech rozevřela „překrásná Paní“ své ruce. V záři, která vycházela ze zjevení, děti viděly samy sebe v Bohu, který je Světlo, potom padly na kolena a modlily se: „Ó, Nejsvětější Trojice, miluji tě! Můj Bože, miluji tě v Nejsvětější Svátosti.“ Po několika okamžicích „zářící Paní“ řekla: „Denně se modlete růženec, abyste dosáhli míru pro svět a konec války.“ Zjevení potom zmizelo.

„Neztrácejte odvahu!“

Dne 13. června tu bylo už šedesát zvědavých lidí. Když přišla „překrásná Paní“, Lucie se jí zeptala, co si přeje. Paní řekla: „Třináctého příští měsíc

sem přijďte znovu. Nepřestávejte se každý den modlit růženec. Chci, abyste se učili číst; potom vám řeknu, co si přeji.“ Potom zjevení řeklo Lucii, že Hyacinta a František brzy zemřou a ona jediná bude žít déle. Když se toho Lucie polekala, slyšela utěšující slova: „Neztrácej odvahu! Nikdy tě neopustím. Moje Neposkvrněné Srdce bude tvým útočištěm a cestou, která tě přivede k Bohu.“

„Co chcete ode mne?“

Dne 13. července se hrulo do Cova da Iria už asi pět tisíc lidí, aby zažili zjevení, které však sami nemohli vidět. Většina z nich už věřila v pravost zjevení, ale někteří byli ještě stále nedůvěřiví. Odvážnější Lucie se znovu zeptala: „Co chcete ode mne?“ Paní opakovala prosbu, aby sem přišli vždy třináctého každého měsíce a denně se modlili růženec za dosažení míru pro svět a konec války, protože jen skrze ni, tj. Paní, může přijít pomoc. „V říjnu vám řeknu, kdo jsem, a udělám i velký zázrak, aby všichni uvěřili. Obětujte se za hříšníky a říkejte často: Ježíši, z lásky k tobě a za obrácení hříšníků, jako zadostučinění za urážky, kterých se dostává Neposkvrněnému Srdci Marie.“

Lucie později řekla: „Při těchto slovech jsme viděli něco strašného – utrpení zatracených v pekle.“ Vidění pekla bylo první částí tajemství. Druhá část se týkala uctívání Neposkvrněného Srdce Panny Marie. Lucie říká: „Při hledání pomoci jsme vzhledli k Přeblahoslavené Panně, která nám plná dobroty a smutku řekla: Viděli jste peklo,* do něhož se dostanou duše ubohých hříšníků. Aby je Pán zachránil, chce mít na světě pobožnost k mému Neposkvrně-

mu Srdci. Když uděláte, co vám říkám, zachráni se mnohé duše a bude mír. Válka se blíží ke konci. Když však urážení Boha nepřestane, potom za pontifikátu papeže Pia XI. začne druhá a strašnější válka. Jestli uvidíte noc ozářenou neznámým světlem,** potom vězte, že je to znamení, které dává Bůh, že bude trestat svět za špatné skutky válkou, hladem, pronásledováním církve a papeže. Aby se tomu zabránilo, přijdu já, abych dosáhla zasvěcení Ruska mému Neposkvrněnému Srdci a smímé sv. přijímání v první sobotu v měsíci. Jestli poslechnete mé přání, Rusko se obrátí a bude mír. Jestli ne, tak Rusko zaplaví svou mylnou naukou celý svět a budou války a pronásledování církve. Dobré lidi budou mučit, Sv. otec bude muset mnoho vytrpět, různé národy budou zničeny. Ale nakonec bude triumfovat moje Neposkvrněné Srdce. Sv. otec mi zasvětil Rusko, které se obrátí, a svět zažije čas míru a klidu.“

Po několika okamžicích mlčení zjevení řeklo: „Když se modlíte růženec, potom říkejte po každém desátku: „Ó, Ježíši, odpusť nám naše hříchy, zachraň nás od pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zejména ty, které nejvíc potřebují tvoje milosrdenství!“

„Chcete přinášet oběti?“

Dosavadní tři zjevení vyvolala u lidí rostoucí zájem o události ve Fatimě. K tomu přispěl – i když nepřímou a nechtěně – nekatolický tisk. Katolický tisk, podobně jako církevní místa, zaujal vůči těmto událostem velmi zdrženlivě a vyčkávací stanovisko. Ale tisk, který nebyl církvi přátelsky nakloněn, ve fatimských událostech viděl podvod. Děti představoval jako lháře a celému dění se chtěl znevažujícím způsobem vysmát.

Jenže právě takovým zpravidajstvím se se zjeveními

Matky Boží seznámilo celé Portugalsko i zahraničí. 13. srpna se v Cova da Iria shromáždilo dvacet až pětadvacet tisíc poutníků. Modlili se růženec, zpívali mariánské písně a čekali na děti. Ale ty nepřišly. Co se stalo? Okresní komisař Artur d'Oliveira Santos z okresního městečka Ourem, známý svobodný zednář, podvodně přivezl děti do svého domu. Pod záminkou, že je odveze na místo zjevení, vlákal děti do svého auta. A nyní se sliby, naléháním až po vyhrožování smrtí snažil přinutit děti k „přiznání“, že to všechno byl jen podvod. Na dva dny dal děti do vězení. Ale nic nemohlo zlomit pevný postoj dětí. Ani hrozby, že je zaživa upálí ve vařicím oleji, ani ten celý obrovský psychický nátlak, okamžiky ve vězení plné soužení, zejména klamně přesvědčování dětí jednoho po druhém, že prý ty další byly usmrceny, upáleny – nic děti nezlomilo. Dokonce ani naoko začínající exekuce: okresní představitel žádal nejprve, aby malou Hyacintu oddělili od ostatních a první ji vydali na upálení, jestli neprozradí „údajné tajemství“. Tvářív v tvář tomuto všemu zůstaly děti klidné. Byly rozhodnuty raději zemřít. Jak to František vyjádřil: „Když nás zabijete, jak říkáte, budeme brzy v nebi. Jak je to krásné! Já si nic nedělám z toho, že mám umřít!“

Pokračování na str. 8 ↪

* P. Luigi Facenda, SJ ve své knize *Sono stato a Fatima* (Byl jsem ve Fatimě) zdůrazňuje, že Panna Maria představuje pasáckům peklo ve velmi materiální podobě, aby se tak přizpůsobila jejich mentalitě. Definice církve zní: Peklo je věčné utrpení ze ztráty Boha, našeho štěstí.

** Lucie věří, že světlo na severu, které bylo možno vidět v noci na 25. ledna 1938 v celé Evropě, bylo oním „Božím znaméním“ pro druhou světovou válku.

Setkání s nemocnými a členy řeholních komunit

Česká republika – Praha – 26. 4. 1997
Břevnovský klášter (bazilika sv. Markéty)

**Drazí nemocní,
drazí řeholníci
a drahé řeholnice,
milovaní bratři a sestry!**

Kdo zvítězí, toho učiním sloupem v chrámě svého Boha (Zj 3, 12). Toto setkání ve starobylé bazilice svaté Markéty, jež je srdcem břevnovského arcipatství, je pro mne důvodem k radosti. Na tomto památném místě takřka vytryskl pramen náboženských a národních dějin vaší vlasti.

Jak dobře víte, tento benediktinský klášter je úzce spojen se jménem a lidskými osudy svatého Vojtěcha, který si zde zbudoval útočiště a celu, aby zde čerpal v ústraní a v modlitbě nezbytnou vnitřní sílu. Klášter, který chtěl a zbudoval za pomoci přemyslovského knížete Boleslava II., se stal kolébkou benediktinského mnišství v Čechách a na

Moravě a ohniskem, z něhož vyzařovalo křesťanství do této části Evropy.

Neusilovat o nic mimo Krista

Svatý Vojtěch se nám po deseti stoletích od svého mučednictví jeví dosud jako vítěz, z něhož Bůh udělal pevný sloup, jenž je oporou vašich křesťanských dějin. Jeho postava mnicha, biskupa, misionáře a apoštola střední i východní Evropy se i dnes prosazuje a předkládá všem jako **vzor věrnosti Kristu a církvi**, schopné jít až k svrchovanému svědectví mučednictví.

V životopise svatého Vojtěcha, napsaném Brunem z Querfurtu, se čte, že když se světec rozhodl opustit svět, vedlo ho k tomu vyhraněné úsilí: *Una cogitatio, unum studium erat: nihil concupiscere, nihil quærere praeter Christum.* – Měl je-

dinou myšlenku a jedinou snahu, netoužit po ničem a o nic neusilovat mimo Krista (Legenda Nascitur purpureus flos, XI).

A právě tento program nám dnes zanechává. Předkládá jej zvláště vám, bratři a sestry, kteří reprezentujete dva základní aspekty křesťanského života: zvláštního **připodobnění ukřižovanému Kristu** skrze utrpení a zvláštního **zasvěcení Bohu** a šíření jeho království.

S láskou vás všechny zdravím, spolu s panem kardinálem Vlkem, biskupy a jinými přítomnými představiteli, a se zvláštní myšlenkou na arcipata, kterému děkuji za slova na uvítanou, a děkuji benediktinským řeholníkům, kteří nás hostí.

Podíle se na vykoupení světa

Nyní se obracím k vám, milovaní nemocní bratři a nemocné sestry. Skrze bolest jste připodobnění onomu *služebníkovu Pána*, který podle slov proroka Izaiáše *vzal na sebe naše slabosti a nesl naše bolesti* (Iz 53, 4; srov. Mt 8, 17; Kol 1, 24).

Vy jste skrytou silou, která mocně přispívá k životu církve: svým utrpením se podílíte na vykoupení světa. Bůh i vás jako svatého Vojtěcha učinil **sloupem v chrámu církve**, abyste se stali její velmi platnou oporou.

Milovaní nemocní, církev je vám vděčna za trpělivost, za křesťanskou odevzdanost, ba za velkodušnost a oddanost, s jakou nesete, někdy i hrdinsky, kříž, který Ježíš vložil na vaše ramena. **Jste blízcí jeho Srdci!** On je s vámi a vy mu vydáváte cenné svědectví v tomto světě chudém na hodnoty, který často zaměňuje lásku s rozkoší a myslí si, že oběť nemá žádný smysl.

V tomto roce tisícího výročí mučednické smrti svatého Vojtěcha, který je také prvním rokem přípravy na velké jubileum roku dva tisíce a jenž je zasvěcen *Kristu, jedinému Spasiteli světa, včera, dnes a vždycky*, vám světuji své úmysly za všeobecnou církev a za církve ve vaší zemi: obětujte svá utrpení za potřeby nové evangelizace; za misiijní církve, v níž Pán vzbuzuje i dnes své mučedníky, jakým byl Vojtěch; za vzdálené, kteří ztratili víru. Prosim vás, abyste se modlili za práci, kterou církev koná v této zemi: za své biskupy a kněze; za vzrůst kněžských a řeholních povolání; za věc ekumenismu. Svátý Vojtěch, syn českého národa a neohrožený Kristův svědek, kéž vlévá do vás žhavou touhu po plné jednotě křesťanů.

Pozornost k utrpení a úcta k životu

Všechny tyto naděje kladu do vašich rukou a do vašich srdcí, milovaní bratři a milované sestry trpící. Bolestná Panna, která poznala bolest a jež vás chápe, kéž je vám blízká jako milující Matka.

– Události v údolí Cova da Iria v roce 1917 – pokrač. ze strany 7

To všechno dokazovalo nadpřirozenou sílu, která přicházela odtud, odkud byla „čarokráná Paní“ – z nebe. Hodina zkoušky pro děti udeřila. Děti přitom dokázaly, že berou vážně a hrdinsky dodržují slib z 13. května: oddat se Bohu a přinést každou oběť.

Dne 15. srpna, na svátek Nanebevzetí Panny Marie, byly děti konečně propuštěny na svobodu. Dne 19. srpna zorganizovali svobodní zednáři ve Fatimě protestní shromáždění proti „komedii se zjeveními“. V týž den však děti měly radost, že znovu mohly vidět a slyšet Pannu. Tentokrát znovu pobízela malé vizionáře,

aby se denně modlili růženec a v následujících měsících dodrželi den a hodinu setkání. Pro záchranu hříšníků znovu požadovala horlivou modlitbu a drobná umrtvování: „Hodně se modlete a přinásejte hodně obětí za hříšníky; mnozí totiž přijdou do pekla, protože se nikdo za ně neobětuje a nemodlí.“

„Aby všichni uvěřili!“

Po unesení, dvoudenním vězení a heroickému postoji dětí navzdory všemu nátlaku národ už víc nepochyboval o pravdivosti zjevení v Cova da Iria. Na místě zjevení se 13. září shromáždilo zase přes dvacet tisíc lidí. V poledne přišly i děti.

Modlily se růženec. Náhle Lucie přerušila modlitbu, zazářila radostí a zvolala: „Tady je. Vidím ji.“ Při tomto zjevení – jakož i při předcházejících – nabádala Maria děti k horlivé modlitbě růžence. Tentokrát ještě dodala: „... abyste vyprosili konec války.“ Potom slíbila: „V říjnu přijde i Spasitel i Naše milá Paní Sedmibolestná a Karmelská, jakož i sv. Josef s dítětem Ježíškem, aby požehnali svět.“ Dodala ještě: „Bůh je spokojen s vašimi oběťmi, ale nechce, abyste spávali s kajícím provazem – noste ho jen ve dne.“ Její poslední slova byla: „V říjnu udělám zázrak, aby všichni uvěřili.“

(Pokračování příště)

A zatímco myslím na vás, tvrdě zkoušené tělesně i duševně, chtěl bych se obrátit s naléhavou výzvou na odpovědné představitele národa, aby byli vždy **vnímaví a pozorní vůči situacím utrpení**, jež jsou v dnešní společnosti. Kéž mají občanští představitelé i každý občan na srdci potřeby nemocných a kéž rozvíjejí v rámci společnosti účinnou a trvalou solidaritu. Kéž je velkým pokladem civilizace této země **respektování člověka a respektování života od početí až do přirozené smrti**.

Hodnota oběti

Rád bych se nyní obrátil k vám, drazí řeholníci a řeholnice celého národa! Svatý Vojtěch ukazuje každému z vás, jak je možno spojovat kontemplativní život s apoštolským a staví do světla, jak je prozřetelnostní pro církev a pro svět zasvěcený život. Vy tvoříte **živou a nezbytnou sílu pro křesťanské společenství**.

Vzpomínám si na setkání s vámi před sedmi léty v katedrále svatého Víta. Tehdy jste vycházeli z dlouhého a těžkého údobí útlaku, který donutil k mlčení věřící a zvláště vás. I v temných letech jste dokázali vydávat **velké svědectví věrnosti církvi**. Starší mezi vámi zakusili velká pokoření a utrpení během dvou úděsných diktatur, nacistické a komunistické. Mnoho zasvěcených osob bylo zavřeno v koncentračních táborech, uvězněno, posláno do dolů a na nucené práce. Avšak oni dokázali i za takové situace dávat příklad velké důstojnosti životem křesťanských ctností, jako jezuita Adolf Kajpr, dominikán Silvestr Braitto, sestra boromejka Vojtěcha Hasmandová. A s nimi velmi mnoho jiných.

Toto bohatství úkonů lásky, oběti a bezvýhradného dávání

sebe, známých v plném rozsahu jenom Bohu, jistě připravilo rozkvět duchovních povolání této nové doby opět nalezené náboženské svobody.

Žijte následování Krista

Milovaní bratři a milované sestry! Tisící výročí smrti svatého Vojtěcha se na vás přímo a naléhavě obrací. On, muž kultury a modlitby, misionář, a biskup, nikdy ve své duši neuhasil původní povolání benediktinského mnicha. Byl pevnou baštou při obraně evangelia.

Pán chce i z vás učinit sloupy ve svém duchovním chrámu, kterým je církev, pro novou evangelizaci. V nové atmosféře svobody, kterou vdechujete, a v hlubokých kulturních proměnách i ve změnách mentality si uvědomujete, snad více než v minulosti, jak zasvěcený život naráží na odpor a obtíže a jak se může zdát těžký a nepodložený.

Neklesejte na mysl! **Předávejte vysoké a náročné ideály mladým** chlapcům i mladým dívkám, kteří přicházejí klepat na dveře vašich domů. Sdělte jim zkušenost velikonočního tajemství každodenního řeholního života. Intenzivně žijte zář lásky, z níž vyvěrá krása naprostého zasvěcení se Bohu.

Jako svědkové a proroci transcendence lidského života se dejte přímo oslovit *zjeveným Slovem a znamením časů* (ap. exhortace Vita consecrata, č. 81) a důsledně žijte následování Krista tím, že se budete všemi silami snažit **dosáhnout dokonalosti lásky**. *Směřovat ke svatosti – to je souhrn programu každého zasvěceného života, i s výhledem na obnovu na prahu třetího tisíciletí* (tž. 93). Nezapomeňte, že vy, zasvěcení mužové a zasvěcené ženy, máte **vybudovat velké dějiny** (tž. č. 110)!

Šiřte smysl pro Boha, radost a optimismus

Tyto dějiny obnovené věrnosti Kristu a bratřím máte psát ve světě plném naléhavých a konkrétních problémů, které volají po vašem velkodušném přínosu. Umějte jej poskytnout v plném souladu s evangeliem a s duchem, který je vlastní vašemu zvláštnímu charizmatu. Vaše naprosté darování se Bohu ať vyzařuje přesvědčení a hodnoty, schopné oslovit vaše současníky a zaměřit je k cílům, jež plně respektují Boží plán o člověku.

Zůstávejte ve své činnosti vždy ve spojení se směřovacími církevními autoritami. **Bez církve se zasvěcený život stává nepochopitelný**. Avšak čím by byla církev bez vás, mnichů a mnišek, kontemplativních duší, bez řeholníků a řeholnic, členů sekulárních institutů a společností apoštolského života, věnujících se hlásání evangelia, asistenci nemocných, starých osob a vyhoštěných na okraj společnosti, výchově mládeže ve školách? Církev vás potřebuje! Ve vás ukazuje svou plodnost matky a neposkvrněnost panny.

Dokažte šířit kolem sebe smysl pro absolutnost Boha, radost, optimismus, naději. Toto jsou skutečnosti, které

Z dopisu čtenáře...

Ačkoliv jsem z Prahy, jsem Vaší věrnou čtenářkou již několik let a každý týden se velmi těším na další číslo.

Vím, že máte hodně nepřátel, že Váš časopis je stále více a častěji napadán. Zrovna před několika dny se mně dostal do rukou článek z Mladé fronty dnes, ve kterém se uvádí, že katoličtí intelektuálové prý nazývají Světlo „Temnem“. Věřte však, že i tady v Praze má Světlo širokou čtenářskou obec. Znam mnoho lidí, kteří na ně pohlížejí jako na jeden z mála

vyvěrají z života ponořeného do Boží lásky a krásy a z toho, že *jste nehledali nic mimo Krista, jako svatý Vojtěch.*

Nejmilejší, vy, kteří jste se zasnili Bohu, nejmilejší nemocní! Přeji každému z vás, aby uměl odhalit ve své každodenní existenci nezbadatelnou Boží lásku a hojnost jeho milostí, a svěťuji vás všechny mateřské ochraně Panny Marie, která dokázala u paty kříže zpečetit svou naprostou oddanost Boží vůli rozhodným a důvěryplným přilnutím.

Kéž Svatá Panna vede vaše kroky při hledání Krista. A kéž On je jedinou a hlubokou touhou vašeho srdce!

Všem mé požehnání.

Mezitulky a zvýraznění redakce Světla

opravdu kvalitních katolických časopisů.

Chtěla bych Vás povzbudit ve Vaší práci. Je dobře, že se nenecháte odradit kritickými hlasy nepřátel. Ty totiž svědčí právě o tom, že Váš časopis opravdu za něco stojí. Ještě jednou Vám děkuji a modlím se za Vás, abyste i nadále vydrželi psát ve stejném duchu jako doposud a byli tak opravdovým světlem v dnešní potmělé době. Ať Vám náš Pán štědře odplatí!

P. C.

Dar a poslání Letnic

Pontifikální mše sv. Jana Pavla II. pro mládež se měla původně konat na sportovním stadionu. Ale otec biskup Karel Otčenášek si přál, aby se konala u jeho katedrály, jediného biskupského chrámu, který je zasvěcen Duchu svatému. Jeho přání se splnilo a Svatý otec zvolil pro tuto příležitost mešní texty votivní mše k Duchu svatému a v tomto smyslu se nese i jeho krásná homilie, kterou vám přinášíme v plném znění. K hradecké slavnosti se vrátíme ještě v některém příštím čísle v reportáži o slavnostním otevření nového pastoračního střediska Albertinum.

**Hradec Králové – 26. 4. 1997 – Velké náměstí
Homilie Jana Pavla II.**

Veni, Creator Spiritus! Přijď, Duchu svatý! Čtení, která jsme vyslechli, draží mladí přátelé, hovoří o vylití Ducha svatého. Podle Janova evangelia se to událo především v den vzkříšení. Kristus se zjevuje ve večeřadle, kde byli shromážděni učedníci, a poté, co se dal poznat, jim říká: „*Přijměte Ducha svatého, komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou*“ (Jan 20,22–23).

To, co se stane o Letnicích, padesát dnů po zmrtvýchvstání, bude potvrzením a veřejným důkazem vylití Ducha onoho velikonočního večera. Apoštolové společně s Ježíšovou Matkou očekávají tento okamžik, *setrvávajíce na modlitbách*, jak nám to připomíná první čtení (srov. Sk 1,13–14). Vědí, že tato událost přinese změnu do jejich života a jejich poslání. A opravdu, zážitek Letnic, poslání Ducha svatého, je začátkem působení církve, která od tohoto okamžiku vystupuje na veřejnost a začíná hlásat evangelium.

Církev si uvědomuje, že je zrozená skrze Ducha svatého: jako Kristus se zrodil z Panny Marie mocí Ducha svatého, tak také církev má na svém počátku oživující sílu Ducha. Proto nepřestává prosit: *Sešli Ducha*

Hospodine, a obnovíš tvář země (srov. Žl 103,30).

Ode dne Letnic dílo spásy započaté Kristem nacházelo prostřednictvím církve stále nové cesty, aby se šířilo ve světě. V devátém století přišlo evangelium hlášené svatými bratry ze Soluně, Cyrilem a Metodějem, do vaší země, na Velkou Moravu a do blízkých slovanských národů, kde našlo příhodnou půdu. Vaši předci přijali křesťanství od apoštolů Slovanů a potom i oni se stali apoštolý. Tak je napojen na apoštolskou činnost blízkých Čechů například i křesťanský Polsko.

Z Čech pochází také svatý Vojtěch ze slavného rodu Slavníkovců, jehož kolébka se nachází zde, na území královéhradecké diecéze, kde se setkáváme. Dnešní slavnosti vzdáváme Bohu díky v miléniu svatého Vojtěcha za jeho poslání a za jeho svědectví, které vydal Kristu až do obětování sebe samého.

Díky vám všem!

Draží chlapci a děvčata z diecéze České republiky! Mladí přátelé, kteří jste přišli z ostatních evropských zemí! Ctihodní bratři v biskupské a kněžské službě, kteří jste je sem doprovodili! Řeholníci a řeholnice a vy všichni, draží věřící zde přítomní! Srdečně

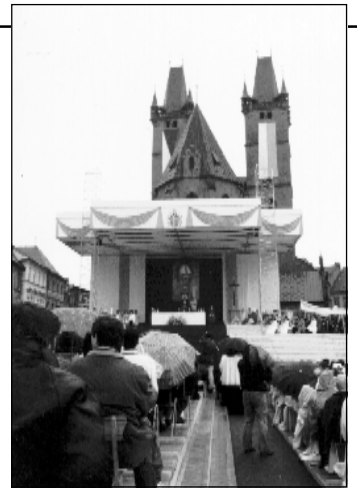
vás zdravím na tomto krásném náměstí, na němž se tyčí katedrála, jako **jediná zasvěcená Duchu svatému**, jak rád připomíná drahý Mons. Karel Otčenášek, biskup této diecéze, se kterým mě váže dávné přátelství, jemu tak dobře známé, a kterému děkuji za srdečná slova, jimiž mě pozdravil.

Zvláštní poděkování bych chtěl vyjádřit také občanům Hradce Králové za jejich **smysl pro pohostinnost**, který dokázali tím, že přenechali nejlepší místa na tomto náměstí mládeži ze všech koutů země, pro niž je toto setkání zorganizováno. Všem věřícím královéhradecké diecéze chci také poděkovat za jejich **štedrost a oběti**, se kterými podporují vybudování *centra nové evangelizace a inkulturace*, na jehož zdárném provozu vašemu drahému biskupovi Karlu tolik záleží.

Nezapomenutelný Svatý Kopeček

Avšak vraťme se k vám, mladí přátelé. V rámci svatovojtěšských oslav je tento den vaším dnem, milí chlapci a děvčata, a jsem rád, že vás zde vidím v tak hojném počtu. Před dvěma lety, v květnu tisíc devět set devadesát pět, jsem byl s mnohými z vás na Svatém Kopečku. S radostí stále vzpomínám na toto setkání, při kterém jsem rozebíral modlitbu *Otče náš: bylo to jedno z nejhezčích setkání*, kterých jsem se kdy zúčastnil. Několik měsíců poté se uskutečnilo setkání mládeže v Loretě, na které přišli mnozí z vás i s vašimi biskupy. Vaši zástupci se účastnili též světového setkání v Denveru a v Manile.

Všechny vás srdečně zdravím. Zvláště myslím na ty, kteří zde s námi nemohou být. Především na vás, mladí lidé, kteří obětujete svá utrpení za druhé, a též na vás, mladé řeholnice v klauzuře, které jste si

vybraly kontemplativní život a modlíte se za své vrstevníky.

Vojtěch – neohrožený svědek víry

Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás (Jan 20,21). Vojtěch vnímal tato slova, jako by byla adresována jemu. První pražský biskup z české krve byl na konci prvního tisíciletí **dědicem tradic svatosti mučedníků**, kteří ho předešli, zvláště **svaté Ludmily a svatého Václava**. Zároveň však hleděl i do budoucna: podněcován vroucí vírou v Krista, vynaložil veškeré úsilí na duchovní obrodu Prahy a vlasti.

Bojoval za pravdu. **Nedovolil, aby ji duch doby zadusil**. Pro ni žil, rozhodnut neustoupit před žádným nátlakem společnosti své doby. Na prahu třetího tisíciletí, jehož vy, chlapci a děvčata, budete hlavními hrdiny, se vám svatý Vojtěch představuje jako **neohrožený svědek víry**. S pohledem upřeným na něho můžete najít inspiraci a světlo k tomu, abyste s odvahou dokázali čelit výzvám současné doby.

Učí vás otevřenosti a velkorysému darování se druhým. Máte velkou šanci dosáhnout svobody a plnosti života; a toho nelze dosáhnout sobeckým hledáním vlastních výhod, nýbrž pouze otevřením se lásce. **Povolání k lásce je vaším základním povoláním**. Ježíš vás volá k této cestě; odpověz-

te mu „ano“, tak jak to učinil svatý Vojtěch. Když silou Kristovy lásky překročíte ponižující hranice sobectví, stanete se budovateli Evropy a nového světa.

Budte novým kvasem

Sešli Ducha svého, Hospodine, a obnovíš tvář země. Od prvního křesťanského společenství shromážděného ve večeřadle jsme přijali tuto prosbu, převzatou z žalmu. Dnes, na prahu třetího tisíciletí, ji spolu s vámi rád opakuji, mladí přátelé. Žijete v situaci, která se v jistém smyslu podobá situaci prvních křesťanů. I když okolní svět evangelium neznal, oni neztráceli odvahu. Po přijetí Ducha svatého, semknutí bratrskou láskou kolem apoštolů, dokázali být **novým kvasem**, kterého tehdejší římská společnost na svém sklonku měla tolik zapotřebí. Spojení touto láskou dokázali překonat všechny překážky.

Budte i vy jako oni! Budte církví, která předává dnešnímu světu radostné poselství evangelia. Svatý Vojtěch byl vášnivým služebníkem církve. Budte jimi i vy! **Církev vás potřebuje!** Po čtyřicetileté snaze ji umlčet ona u vás prožívá obdivuhodný vzestup, i když má své těžkosti. Počítá s energií vašeho mládí, s vaší inteligencí a nadšením. **Důvěřujte církvi, tak jako ona důvěřuje vám!**

Duch svatý – věrný a osvědčený Pomocník

Sešli Ducha svého, Hospodine, a obnovíš tvář země. Církev, která o letnicích obdržela Ducha svatého, jej nese k lidem každé doby. Nese ho také k vám prostřednictvím svých svátostí, které připomínají nejdůležitější etapy vašeho života; byli jste pokřtěni vodou a Duchem a mnozí z vás už přijali biřmování, svátost, v níž vás Duch zavazuje a uschopňuje být Kristovými svědky.

Proste Ducha svatého, aby se svou přítomností projevil ve vašem životě. Mně samotnému byl zážitek působení Ducha svatého předán zvláštním způsobem mým otcem, když jsem byl zhruba ve vašich letech. Když jsem měl těžkosti, doporučoval mi, abych se modlil k Duchu svatému, a tato rada mně ukazovala cestu, po které dodnes kráčím. Říkám vám to, protože jste mladí, jako jsem tehdy byl i já. A mluvím na základě **mnohaleté zkušenosti, prožité i v těžkých dobách.**

Čerpejte z daru svátosti smíření

Vraťme se však do večeřadla. Ježíš vdechuje na apoštolů a říká: *Přijměte Ducha svatého, komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou* (Jan 20,21–23). Přeji si, milí chlapci a děvčata, aby zvláště tato slova ve vás zůstala: ve vaší myslí a ve vašem srdci. Duch svatý je darován jako zdroj síly, aby zvítězil nad hříchem. Jenom Bůh má moc odpouštět hříchy, protože jenom On vidí hluboko do lidského nitra a může plně posoudit jeho odpovědnost. Z psychologického hlediska hřích zůstává hlubokým tajemstvím, do kterého může vstoupit jenom Bůh svým mocným slovem: *Odpouštějí se ti hříchy, je ti odpuštěno* (srov. Mt 9,2.5; Mk 2,5.9; Lk 5,20.23).

Chci, drazí přátelé, abyste na to nezapomínali. Víme, že existují takzvané **sociální hříchy**, ale koneckonců každý hřích závisí na zodpovědnosti každého člověka. Každý bojuje s hříchem; buďto nad ním zvítězí, nebo je poražen. Člověk trpí, je-li hříchem poražen. Ano, výčitky svědomí přináší utrpení. Nelze je vyloučit. Dříve nebo později je třeba hledat odpuštění. Jestliže se zlo, kterého jsme se dopustili, týká druhých lidí, je třeba je

prosit o odpuštění; aby však vina byla skutečně odstraněna, je třeba vždy získat odpuštění Boží.

Ve svátosti smíření nám Kristus dal veliký dar. Jestliže ho umíme využít, stává se **nevyčerpateľným pramenem nového života**. Nezapomínejte na to! Čerpejte s radostí z tohoto pramene milost, uzdravení, radost a mír, abyste měli podíl na životě Krista, který je životem Otce a je sdělován v Duchu svatém.

Žijte z Krista a s Marií

Milovaní chlapci a děvčata! Vám svěřuji úkol přispívat rozhodujícím způsobem k evangelizaci vaší země. **Neste Krista do třetího tisíciletí. Důvěřujte mu!** Jeho příslib překračuje staletí: *Kdo by ztratil svůj život pro mne a pro evangelium, zachráni jej* (Mk 8,35). **Nebojte se!** Život s Kristem je úžasné dobrodružství. Jenom On může dát životu pravý smysl, jenom On je středem dějin. **Žijte z Krista! S Marií! S vašimi svěťci!**

Proste Ježíše Krista o dar Ducha. Právě On, Duch, božská osoba, má za úkol uzdravovat, očišťovat a posvěcovat lidská svědomí, a tím obnovovat tvář země. Totéž z celého srdce přeji i vám, vašemu národu, všem, kteří se hlásí k tisíciletému odkazu svatého Vojtěcha, i lidem celého světa. Ať se na vás vyplní slova, která vám církev předkládá v dnešní liturgii s takovým důrazem: *Veni, Sancte Spiritus! Přijď, Duchu svatý!*

V Tobě je pramen světla a života; v Tobě je oheň věčné lásky; v Tobě je tajemství neklamné naděje.

Přijď, Duchu svatý! Amen.

Mezilitulky a zvýraznění redakce Světla

DUCHU SVATÝ!

Duchu svatý, božský Pomocníku, Otče chudých, Těšiteli zarmoucených, Ty, který duše posvěcuješ, vrhám se do Tvé přítomnosti, klaním se Ti v nejhlubší pokoře a spolu se serafy před Tvým trůnem opakuji tisíckrát:
Svatý! Svatý! Svatý!
Ty jsi naplnil duši Panny Marie nespočetnými milostmi a zapálil jsi srdce apoštolů svou svatou horlivostí, zapal také mé srdce svou láskou.
Ty jsi božský Duch: Posiluj mne proti zlým duchům.
Ty jsi Oheň: Zapal ve mně oheň své lásky.
Ty jsi Světlo: Osvět' mě a dej mi poznat věčné věci.
Ty jsi Holubice: Daruj mi čistou proměnu života.
Ty jsi Dech plný něžnosti: Zažeň bouře, které budou ve mně probouzet mé vášně.
Ty jsi Jazyk: Nauč mě chválit Tě bez ustání.
Ty jsi Mrak: Poskytni mi stín své ochrany.
Ty jsi Původce všech nebeských darů: Ach, prosím Tě, oživ mě svou milostí, posvět' mě svou láskou, ved' mě svou moudrostí, vezmi mě svou dobrotou k sobě jako dítě a zachraň mě svým milosrdenstvím, abych nikdy nepřestal Tebe velebit, Tebe chválit a Tebe milovat, nejdříve během svého života zde na zemi a jednou v nebi na věčnosti.

Sv. Alfons Maria Liguori

Ježíš Kristus včera, dnes a navěky

Věřím v Ježíše Krista, jednorozeného Božího Syna (2)

»JEŽÍŠ KRISTUS BYL POČAT Z DUCHA SVATÉHO, NARODIL SE Z MARIE PANNY«

I. BOŽÍ SYN SE STAL ČLOVĚKEM

1. Proč se Slovo stalo tělem?

- aby nás smířilo s Bohem, a tak nás zachránilo (KKC 457);
- abychom tak poznali Boží lásku (KKC 458);
- aby bylo pro nás předobrazem svatosti (KKC 459);
- aby nám dalo podíl na Boží přirozenosti (2 Pet 1,4; KKC 460).

Slovo se stalo tělem *pro nás lidi a pro naši spásu* (nicejsko-konst. Credo).

2. Vtělení

V Andělském pozdravení říkáme: *A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi*. Tento text pochází z úvodu Janova evangelia (Jan 1,14). Jak říká KKC (461), na základě této Janovy zprávy nazývá církev tuto událost, když Boží Syn přijal lidskou přirozenost, **Vtělením**. Zmiňují se o tom i jiná místa Nového zákona (Pavlovy listy k Filipánům, Židům, a 1. list Timoteovi, 1 Janův list), (srov. KKC 461–463).

3. Pravý Bůh a pravý člověk

»Ježíš Kristus je pravý Bůh a pravý člověk.« »Stal se skutečným člověkem, a přitom zůstal skutečným Bohem.« »V průběhu prvních století musela církev tuto pravdu víry hájit proti bludným učením« (KKC 464). Ekumenický koncil v Chalkedonu r. 451 vyjádřil víru církve, že Ježíš Kristus, Boží Syn, se stal člověkem. Od věčnosti měl božskou přirozenost. V lůně Panny Marie přijal také přirozenost lidskou. Je

tedy **Bohočlověkem**. Obě tyto přirozenosti, božská i lidská, jsou nerozdělitelně spojeny v **jediné osobě** Božího Syna.

4. Jak je Boží Syn současně člověkem

»Kristus jakožto pravý Bůh a pravý člověk má lidský rozum a lidskou vůli, a ty jsou v dokonalé harmonii podřízeny jeho božskému rozumu a božské vůli, které má společné s Otcem a Duchem svatým (KKC 482)

»Neboť on, Boží Syn, ... pracoval lidskýma rukama ... myslél lidským duchem, jednal lidskou vůlí a miloval lidským srdcem. Narozen z Marie Panny stal se vpravdě jedním z nás, podobný nám ve všem kromě hříchu« (GS 22).

II. ...POČAL SE Z DUCHA SVATÉHO A NARODIL SE Z MARIE PANNY

Jakkoliv tato pravda tvoří jediný celek, podívejme se na tuto součást naší víry po krocích.

1. Počat z Ducha svatého:

»...Duch svatý je poslán posvětit lůno Panny Marie a božsky ji oplodnit, aby tak počala Syna věčného Otce v lidství vzatém z jejího lidství (KKC 485)

2. ...narozen z Marie Panny

Bůh si vyvolil Marii z Evina potomstva za Matku svého Syna. Aby byla Maria důstojným příbytkem pro Božího Syna, byla uchráněna dědičné viny i všech osobních vin. »Maria je skutečně Matkou Boží, neboť je Matkou věčného Božího Syna, který je sám Bůh« (KKC 509). Ježíš je jediným synem Panny Marie. Maria je stále pannou (Augustin). »Celým svým bytím byla *služebnicí Páně*« (Lk 1,38), (KKC 510).

Panna Maria »ze svobodné víry a poslušnosti spolupracovala na lidské spásě« (LG 56). Vyslovlala svůj souhlas »jako zástupkyně celého lidského pokolení« (Tomáš Akv. th. 3,30,1). Svou poslušností se stala novou Evou a Matkou všech živých (KKC 511). Při zrození, tj. křtu a výchově věřících spolupůsobí její mateřská láska; Boží Syn je tak »prvorozený mezi mnoha bratry« (Řím 8,29), (srov. KKC 501).

III. TAJEMSTVÍ KRISTOVA ŽIVOTA

Ve vyznání víry jsou uvedena výslovně jen hlavní tajemství: početí, zrození (=vtělení) a pak utrpení, ukřižování, smrt, pohřeb, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení.

1. Celý Kristův život je tajemství

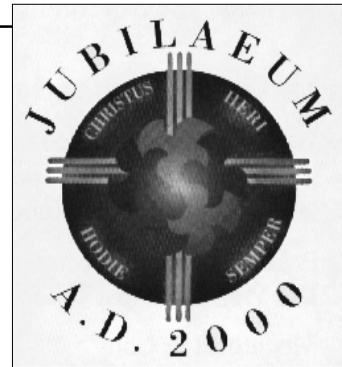
Jedná se zde o jednotlivé prvky, kameny, které všechny společně tvoří **tajemství Kristova života**.

Celý Kristův život je tajemství; musíme se na něj dívat ve světle vánočního a velikonočního tajemství. »V Ježíšově životě je všechno... znamením jeho vnitřního tajemství« totiž, že je Božím Synem a že přišel na svět, aby nás vykoupil (KKC 515).

Základními rysy jeho tajemství jsou:

■ »Celý Ježíšův život... je *zjevením Otce*.« »I ty nejmenší podrobnosti jeho bytí« zjevují »Boží lásku mezi námi (1 Jan 4,9), (KKC 516).

■ »Celý Ježíšův život je *tajemstvím vykoupení*. Vykoupení se nám dostalo především plodem krve prolité na kříži, ale toto tajemství působí v celém Kristově životě: v jeho dětství, skrytém životě, v jeho slově, v uzdravování a vymítání zlých duchů...« (KKC 517).

■ »Celý Kristův život je tajemstvím opětného soustředění dějin spásy v Kristu jako hlavě« (KKC 518). Boží Syn je Hlavou. Je králem všeho tvorstva. Chce lidstvo a celé tvorstvo osvobodit od *porušení hříchu a smrti* (IV. eucharistická modlitba). Tak Ježíš Kristus obnovuje společenství s Bohem.

Naše účast na Ježíšových tajemstvích

Kristus dal za nás svůj život a zastává se nás u Otce. »Se vším, co pro nás jednou provždy prožil a vytrpěl, se navždy stará o naše záležitosti u Boha« (Žid 9,24), (KKC 519).

»V celém svém životě se nám Ježíš ukazuje jako *naš vzor* (srov. Řím 15,5; Fil 2,5), (KKC 520).

Kristus chce, abychom měli účast na jeho tajemstvích, a proto nám poskytuje milosti a pomoc. »Umožňuje nám, abychom všechno, co On prožil, *mohli prožívat v něm*, a aby On *to prožíval v nás*. On, Boží Syn, se svým vtělením spojil jistým způsobem s každým člověkem« (GS 22). Jsme povoláni, abychom s ním tvořili jeden celek; jako údům svého těla nám dává účast na tom, co prožil pro nás ve svém těle a jako náš vzor« (KKC 521).

Kristovi učedníci se mu musí připodobnit, dokud v nich nebude dotvořen (srov. Gal 4,19). »Proto jsme přibíráni do všech tajemství jeho života, jsme ztvárnováni podle něho, umíráme spolu s ním a spolu s ním vstáváme z mrtvých, až nakonec budeme s ním i vládnout« (LG 7), (KKC 562).

(pokr)

□ Debakl sexuální výchovy na amerických školách

„Americká sexuální výchova na školách zaměřená hlavně na antikoncepční prostředky skončila úplný fiaskem“. Prohlásila to na tiskové konferenci dr. Hanna Klausová, autorka nového programu *Teen star*, jehož cílem je výchova ke zralému životu v manželství. O neúčinnosti americké školní výchovy referuje také zpráva Stana Weeda z r. 1996.

Realizace programu *Teen star* trvá osm měsíců. Sestává ze setkání chlapců a děvčat v nevelkých skupinách, v rozhovorech, které poukazují na změny, jimiž člověk prochází v období dospívání, a na rozdí-

ly mezi oběma pohlavími. Sledování plodnosti vede k odhalování hodnoty mateřství, otcovství i manželství. Za velmi důležitou pokládá dr. Klausová roli učitele, který musí se všemi účastníky navázat dobrý osobní kontakt. Součástí programu je výchova k přirozeným metodám plánování rodičovství. Má-li rodina odpovídat přirozenosti, musí být otevřena životu.

Zatím je tento program rozpracován ve 120 verzích a uskutečňuje se v 15 zemích. V každé zemi je nutno respektovat specifické podmínky. Největším problémem v USA je přesvědčit mládež, aby ukončila své předčasné sexuální styky. V důsledku dřívější chybné výchovy 47 % mládeže ve věku

od 13 do 15 let udržuje sexuální styk. U účastníků kursů *Teen star* činí tento poměr pouze 6 % a v průběhu realizace programu dále klesá.

□ Úspěšná výzva

Anglický kardinál Thomas Winning vyzval všechny těhotné ženy bez ohledu na vyznání, aby se kontaktovaly s diecézí Glasgow, kde se jim dostane všestranné pomoci. Arcidiecéze zajišťuje bezplatné konzultace, testy, lékařskou pomoc, ubytování, porady i praktickou pomoc. Kardinálovu výzvu uveřejnily všechny deníky ve Velké Británii. Nejvýznamnější efektem byla reakce žen, které se vzdaly používání antikoncepčních pilulek. Část z nich se obrátila na arcibiskupství se žádostí o pomoc po narození dítěte. V průběhu pěti dnů po vyhlášení se sebralo 100 000 liber. Jeden muž se zavázal, že bude platit 10 000 liber ročně po dobu pěti let na výchovu dítěte, které je ohroženo utracením.

□ Jubilejní známky

Polská pošta vydává známky, razítka a pohlednice u příležitosti svatovojtěšského milénia. Společné známky, které vydávají české, německé, maďarské a polské pošty jsou zhoto-

vené podle návrhu akademického malíře Vladimíra Suchánka, který zvítězil v mezinárodní soutěži ve Varšavě.

□ Přípravy ke kanonizaci

Vatikán zakončil přípravy ke kanonizaci polské královny Hedviky. 8. dubna se četl v konzistorním sále ve Vatikáně dekret o zázračném uzdravení Anny Romiszowské, ke kterému došlo 17. srpna 1950. Jedná se o náhlé uzdravení komplikovaného zánětu středního ucha a labyrintu, ke kterému došlo ve čtvrtém dni nověny k bl. Hedvice. Lékařské koncilium označilo případ jednohlasně za mimořádný. Také rada šesti teologů označila 7. února uzdravení za zázrak III. stupně. Dekret podepsal Jan Pavel II.

□ Ovoce pastoračního úsilí

V r. 1964 vzniklo ve Francii zvláštní oddělení pastorační práce zaměřené na katechumenát dospělých. Počet katechumenů stále vzrůstá, ročně cca o 25 %. Před 20 lety bylo pokřtěno ročně 900 dospělých. V r. 1980 to byly již 4 tisíce, v r. 1993 8,5 tisíce. Letos jen o velikonoční noci bylo ve francouzských kostelích pokřtěno 3,5 tisíce dospělých katechumenů.

BÍLÁ KRONIKA

Obrácení

Po šestnácti letech kněžství jsem byl přeložen do farnosti, kterou nikdo nechtěl, a já ze všech nejméně. Byla to mrtvá obec stejně jako její nový farář. Denní mše se nekonaly. Cítil jsem se zcela sám. Pán nám dává často poznat naši malost, naši ubohost, naši úplnou osamocenosť a prázdnotu, neboť jenom tak může v nás působit!

O svatodušní neděli mě několik členů mé nové farnosti pozvalo na seminář Život v Duchu svatém. Ptal jsem se: „A kdo bude rozdělovat charismatické dary?“ Řekli mi: „Jedna žena z domácnosti a jeden elektrikář.“

Myslel jsem si: Co ti mohou vědět o teologii! Je to úplná hloupost, abych se toho účastnil. Ale pak jsem přece jen šel, a Pán mě oslovil.

Pochopil jsem, že to podstatné z teologie se nedá pochopit hlavou, ale srdcem. Řekli mi věci, které jsem dávno znal, ale naučili mě především **žít srdcem.**

Pak se mě zeptali, jestli bych chtěl přijmout Ducha svatého. V hloubi srdce jsem vlastně neměl většího přání. Bylo to v předvečer svátku Panny Marie Guadalupské. Začali se za

mne modlit. Doposud jsem nikdy neplakal. Toho dne tekly moje slzy až na zem.

Od toho okamžiku Pán změnil můj život. Moje duchovní služba začala vzkvétat, moje homilie zněly zcela jinak. Bratři v mé farnosti si všimli rozdílu a moje farnost začala růst.

Začal jsem tedy hlásat Pána a moje prázdňá farnost, kterou nikdo nechtěl, se začala plnit lidmi. Od té doby, co mám za spolupracovníka Ducha svatého, mám kolem sebe na 1000 laiků, kteří se aktivně angažují. Každý týden přichází na 500 lidí na dvouhodinové katecheze, aby lépe poznali Pána. Vznikla aktivní skupina mládeže, která má 100 členů. S laiky navštěvujeme farnost a chodíme dům od domu a hlásáme evangelium.

P. Onesimo Cepeda, Mexiko

Pomoc a vedení Ducha svatého

15. května tomu bylo 66 let, co byla vydána druhá sociální encyklika, kterou Pius XI. nazval *Quadragesimo anno* (Ve čtyřicátém roce), to znamená čtyřicet let po objevení první sociální encykliky *Rerum novarum* (Duch obnovy) Lva XIII. Vypracováním návrhu této encykliky byl v nejvyšší tajnosti pověřen jezuita P. Osvald von Nell-Breuning. Ještě po několika letech se P. Osvald ptal sám sebe, kde vzal vůbec odvahu přijmout tento úkol, který byl zcela nad jeho síly. Teprve krátce před tím dokončil svou doktorskou práci na téma *morálka na finanční burze*. Jen v důvěře v pomoc a působení Ducha svatého přijal úkol, o kterém jej informoval generál jezuitů a o kterém se nesměl nikomu ani zmínit.

Když jsem se stal v r. 1945 biskupem, zvolil jsem si heslo: *In Spiritu Sancto* (V Duchu svatém). Jako symbol jsem zvolil stříbrnou holubici na azurovém nebi, symbolu Panny Marie. V tom byl můj celoživotní program: hluboké spojení s Mariiným »Fiat«, abych mohl přijímat milost a sílu Ducha svatého.

Kardinál Suenens

Pochod pro život

V sobotu 3. května se konal v Praze pochod pro život. Pořádala jej nepolitická a nenáboženská organizace Národní iniciativa pro život. Spolupracujeme už delší dobu, a tak vím, že jejími členy jsou jak věřící různých církví, tak nevěřící občané, pro které je lidský život od početí do přirozené smrti nejvyšší hodnotou. Ze shromaždiště na třídě 28. října se kolem půl druhé odpoledne vydal asi dvěstěčlenný zástup na pomalý a klidný pochod ulicemi a uličkami Prahy až na Staroměstské náměstí. V průvodu nesli mladí lidé transparenty s obrázky a nápisy, např. „Každý má právo na život“, „Milujme svoje děti“, „Potrat zastavuje tlukoucí srdce“, „Stop potratům“, „Stop RU 483“ a další. Na Staroměstském náměstí krátce promluvili organizátoři, zazněla slova svědectví o pomoci matkám v tísní, zazněla slova politika Daniela Kroupy, jehož přáním je, aby se konečně začala na téma umělých potratů diskutovat jak ve veřejnosti, tak v parlamentu a senátu a aby bylo možno slyšet argumenty všech. (Není snad třeba ani dodávat, že v současné situaci je slyšet pouze křik potratářů a jejich příznivců.)

Velmi působivá byla báseň „Rozhovor s nenarozeným dítětem“, přednesená její mladou autorkou.

Celý pochod trval asi hodinu, probíhal klidně a důstojně a tak byl také zakončen. Pochodu se zúčastnilo hodně mladých z různých protestantských denominací, bo-

hužel až na pár výjimek chyběli mladí katolíci. (Oznámení o jeho konání bylo v rámečku v MKR). Přítomní svou účastí dali vědět, že jsou znepokojeni probíhající genocidou. Nejsou to silná slova. **Na 90 tisíc narozených dětí v roce 1996 připadlo 46 412 umělých potratů (zdroj: úřední statistické údaje ČR). Více než každé druhé dítě končí v nemocničním odpadu.**

Téměř ze všech sdělovacích prostředků jsme ujišťováni, že počet umělých potratů klesá. Máme oprávněně pochybnosti o tom, zda jsou všechny registrovány, a jistotu o tom, že se nedají spočítat ty tisíce „malých smrtí“, způsobené abortivní antikoncepcí. Porodnost se nezvyšuje.

Celý průběh pochodu natáčela televize Nova. Ve večerních zprávách podala informaci o jeho průběhu a uvedla krátké výpovědi asi dvou účastníků o tom, že umělý potrat je vraždou. Neopomněla však v zápětí „stříhnout“ záběr lékaře, který publiku sdělil, že v případě osmi až dvanáctitýdenního počatého dítěte nejde o zabít, neboť to je „jen plod“ z právního hlediska a dle všeobecně uznávaného názoru. Nevím, jak to vnímali diváci, ale mně toto tvrzení znělo velmi trapně z úst lékaře, který moc dobře ví, o čem se zde jedná.

Pochod pro život se chystají pořadatelé uspořádat příští rok potřetí. Pomůžeme a zúčastníme se opět. Kdo se nebojí dát takovým způsobem najevo své mínění, je napříště zván.

Sylva Bernardová,
Hnutí pro život, Jihlava

PROGRAM HLAVNÍCH POUTÍ U SVATÉ ZDISLAVY

v Jablonném v Podještědí v r. 1997

30. května – sv. Zdislava

17.00 – slavné nešpory

18.00 – mše svatá, po které bude následovat večerní vigílie se čtením a Salve

31. května

9.00 – mše sv. (hl. celebrant biskup mons. J. Koukl), pouť Litoměřické diecéze

11.00 – mše sv. (hl. celebrant papežský nuncius arcibiskup Mons.

G. Coppa), pouť zdislavských ctitelů a rodin z Čech a Moravy

14.00 – mše sv. (koncelebrují otcové dominikáni), pouť dominikánské rodiny a jejich přátel

15.30 – varhanní koncert J. Konečného v historickém refektáři

Po celý den je příležitost ke svátosti smíření a možnost adora ce, rovněž tak modlitby v kryptě sv. Zdislavy, vyjma doby bohoslužeb.

1. černa – slavnost Těla a Krve Páně

10.00 – mše sv. s adorací a svátostným požehnáním.

V době pouti v ambitech kláštera se koná výstava Dominikánská rodina v roce kanonizace paní Zdislavy.

10. srpna – Svatovavřínecká pouť

10.00 – slavnostní mše sv.

(hl. celebrant arcibiskup Mons. J. Sokol)

Příteli svatého Františka, blíží se prázdniny, a proto Ti nabízíme několik akcí. Zveme Tě na:

– **FRANTIŠKÁNSKÉ SETKÁNÍ MLÁDEŽE (1. FSM)** na Cvilíně u Krnova ve dnech 28. 6. – 2. 7. 1997. Na programu budou: mše svatá, modlitba breviáře, adorace, svědectví, přednášky, setkání ve skupinách, koncerty křesťanských skupin.

– **EXERCIE SE SVATÝM FRANTIŠKEM** (pro chlapce a muže) v termínech: 7. 7. – 12. 7. 1997 v Brně; 21. 7. – 26. 7. 1997 a 11. 8. – 16. 8. 1997 na Cvilíně u Krnova.

Chceš-li se zúčastnit exercií nebo setkání mládeže, přihlas se do 10. 6. 1997 na adresu **P. Kryštof Skibiňski, Konvent minoritů, Minoritská 1, 602 00 Brno.** Zájemcům zašleme podrobnější informace.

Sestry karmelitánky pořádají ve dnech 21. – 25. 7. exercie pro děvčata od 18 do 25 let. Pokud by někdo měl zájem, ať se skontaktuje telefonicky nebo písemně na adresu: Sestry karmelitánky, Lidečko 122, Horní Lideč 756 12, tel. 0657/ 982 02.

Mezinárodní katolická laická komunita MILES JESU

zve všechny ženy a dívky na večerní rekolekci, která se uskuteční v **Praze 8-Ďáblicích** dne 22. 5. 1997 v 17.00 hod. Podrobné informace na tel.: 02/858 51 98.

**Katolická komunita
MILES JESU
zve všechny mladé
svobodné ženy** na víkendové duchovní cvičení na pomoc při rozpoznání povolání. Začátek v pátek 13. 6., 19.00 hod., konec v neděli 15. 6. kolem 13.00 hod. Místo:

Brno, Veveří 15, podrob. inform. na tel.: 05/74 49 33.

SVĚCENÍ ZVONŮ, BLUČINA U BRNA

Farnost a obec Blučina Vás srdečně zve na slavnost svěcení tří nových zvonů ze zvonařské dílny Marie Dytrychové z Brodku u Přerova.

Program:

Sobota 24. 5. 1997

14.30 hod. – průvod dechové hudby a krojovaných se zvonů od hřbitova na náměstí.

15.00 hod. – uvítání zvonů v obci na náměstí.

Neděle, 25. 5. 1997

9.15 hod. – modlitba sv. růžence, mariánské písně s dechovou hudbou.

10.00 hod. – svěcení zvonů, slavná pontifikální mše svatá.

15.00 hod. – Loretánské litanie, Te Deum, svátostné požehnání.

Zvony posvětil a mši svatou celebruje J. Ex. Mons. Josef Hrdlička, světící biskup olomoucký.

Na závěr je připraveno přátelské posezení s cimbálovou muzikou v Lidovém domě.

Děkujeme všem, kteří přispěli svou modlitbou i hmotnou pomocí na pořízení nových chrámových zvonů, za všechno upřímně Pán Bůh zaplatí!

**Neděle 18. 5. – Soslání Ducha svatého
1 Kor 12,3b–7.12–13**

Je možné dělat řadu nadšených nebo velkolepých prohlášení. Ale vyznáme-li pod vlivem Ducha Božího, že Ježíš je Pán, znamená to cestu ke změně našeho života. On se stává jeho Pánem – a my to máme respektovat.

**Pondělí 19. 5.
Mk 9,13–28**

Mnozí lidé se ptají Ježíše, zda může něco pro ně udělat. Podobně se ptal i otec nemocného chlapce. Správná otázka se však netýká Ježíšovy moci, ale naší víry. Ze všeho nejvíce záleží na tom, do jaké míry jsme schopni Ježíšovi věřit!

**Úterý 20. 5.
Mk 9,30–37**

Zřejmě nezáleží na tom, jak dlouhou jdu s Kristem touže cestou, nýbrž na tom, zdali mu rozumím. Učedníci putovali s Kristem roky a ještě těsně před ukřižováním mu nerozuměli – jinak by se mezi sebou nepřeli, kdo je z nich největší. Moje rozjímání nad Písmem mne vede k tomu, abych Ježíši víc a víc rozuměl.

**Středa 21. 5.
Mk 9,37–39**

Horlivost nebo žárlivost vedla Ježíšovy učedníky k jejich jednání? Těžko to posoudíme. Soud ovšem nenáleží nám. Na nás je, abychom se dívali i na problematiku věci kolem nás Ježíšovým očima.

**Čtvrtek 22. 5.
Mk 9,40–49**

Tvrdá slova. Nejde ovšem o nabádání k fanatismu, ale o ocenění Božího království. Je třeba v něm vidět větší hodnotu, než v čemkoli jiném.

**Pátek 23. 5.
Mk 10,1–12**

Ani Ježíšovým současníkům nepřípadlo samozřejmě respektovat nerozlučitelnost manželství. Jenže ani oni ani my nevymyslíme nic lepšího, než je trvalý celoživotní vztah. Bez Boží pomoci je ovšem někdy nesmírně těžké ho udržet.

**Sobota 24. 5.
Mk 10,13–16**

Být jako dítě – je to možné? Vůči Bohu jistě! Neznačena to dětinštět, ale značena to nechťt si jen stačit sám. Přijímat jeho dary. Nebát se být na něm závislým.

Neděle 18. května slavnost Soslání Ducha svatého	1. čt.: Sk 2,1–11 - Ž: 104 (103),1ab+24ac,29bc–30,31+34 2. čt.: 1 Kor 12,3b–7.12–13 Ev.: Jan 20,19–23	odp.: srov. 30
Pondělí 19. května férie	- 1. čt.: Sir 1,1–10 Ž: 92,1ab,1c–2,5 Ev.: Mk 9,13–28	odp.: 1a
Úterý 20. května památka sv. Klamanta Marie Hofbauerova	- 1. čt.: 1 Kor 9,16–19,22–23 Ž: 40 (39),2+4ab,7–8a,8b–9,10 Ev.: Mt 23,8–12	odp.: srov. 8a,9a
Středa 21. května férie	- 1. čt.: Sir 4,12–22 Ž: 118,165,168,171,172,174,175 Ev.: Mk 9,37–39	odp.: 165a
Čtvrtek 22. května férie	- 1. čt.: Sir 5,1–10 Ž: 1,1–2,3,4+6 Ev.: Mk 9,40–49	odp.: Ž 39,5a
Pátek 23. května férie	- 1. čt.: Sir 6,5–17 Ž: 118,12,16,18,27,34,35 Ev.: Mk 10,1–12	odp.: 35a
Sobota 24. května férie	- 1. čt.: Sir 17,1–13 Ž: 102,13–14,15–16,17–18a Ev.: Mk 10,13–16	odp.: srov. 17

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO	
	18. 5.	19. 5.	20. 5.	21. 5.	22. 5.	23. 5.	24. 5.	
Antifona	679	1044	1722	1075	1091	1106	1122	
Žalm	783	783	783	783	783	783	783	
Ranní chvály:								
Hymnus	679	1045	1723	1076	1091	1107	1123	
Antifony	680	1046	1062	1076	1091	1107	1123	
Žalmy	813	1046	1062	1076	1093	1108	1124	
Kr. čtení a zpěv	680	1049	1724	1079	1095	1111	1126	
Antifona k Zach. kantiku	680	1049	1320	1080	1095	1111	1126	
Prosby	680	1049	1724	1080	1095	1111	1126	
Záv. modlitba	681	1050	1320	1080	1096	1112	1127	
Modlitba během dne:								
Hymnus	643	1050	1066	1081	1096	1112	1127	
Antifony	681	1051	1066	1081	1097	1113	1128	
Žalmy	682	1051	1067	1081	1097	1113	1128	
Krátké čtení	683	1054	1069	1084	1100	1115	1130	
Záv. modlitba	684	1054	1070	1085	1100	1116	1131	
Nešpory: SO								
Hymnus	641	641	1055	1727	1085	1101	1117	742
Antifony	676	685	1056	1071	1086	1102	1118	743
Žalmy	676	685	1057	1072	1087	1102	1118	743
Kr. čtení a zpěv	678	686	1059	1730	1089	1105	1120	745
Ant. ke kant. P. M.	678	687	1059	1320	1090	1105	1121	745
Prosby	678	687	1059	1731	1090	1105	1121	745
Záv. modlitba	679	681	1060	1320	1090	1106	1122	749
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

Knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

Objednávání Světla

**Světlo si lze objednat
na adrese:**

* * *

**Matice cyrilometodějská
s. r. o.**

EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

* * *

**Zájemce o předplatné
ze Slovenska prosíme,
aby se obrátili
na firmu RODENY
(adresa je uvedena
v tiráži), která Vám dá
instrukce
a zašle složenkou
na zaplacení.**

Novinky MCM

STUDÁNKY OČÍ SVATÉ ZDISLAVY

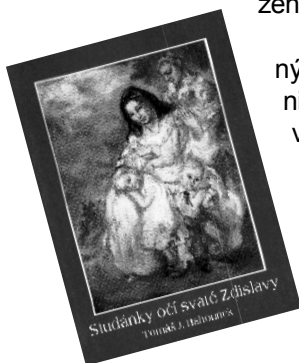
Tomáš J. Bahounek OP

Když byla svatá Zdislava vyzdvížena na oltář jako přímluvkyně našich rodin, našeho národa, ba celého světa, bylo to pro většinu lidí jako blesk z čisté oblohy. Tak překvapivě se vynořila. Avšak ti, kdo jsou více zasvěceni do tajemného života této nebeské bytosti, chápou, že tu působila odedávna. Jsou přesvědčeni, že Zdislava tu je s námi, a ne že by ji někdo vytáhl ze zapadlé minulosti... Stopy její blahodárné působnosti jsou všude kolem nás. A dennodenně se rozhojňují. Zvláště v našich rodinách, mezi dětmi a mládeží je znát její neutuchající vliv.

Jak oslovuje sv. Zdislava člověka dnešní doby? Jak může osvěžit a prospět vodou ze své studánky dnešním lidem s tak nestálou rodinou, s tak obrovskou potratovostí, rozšířenou antikoncepcí, alkoholismem, narkomanií a ještě horšími věcmi? Tato otázka prostupuje celou knihou. Její autor nezamýšlel napsat životopis nebo román o sv. Zdislavě, ale rozjímá a naslouchá jejímu životu, hledá prameny, ze kterých čerpala sílu, jež tolika nemocným na duchu i na těle přinášela zdraví. Rozjímání o postavě této vynikající ženy, manželky a matky je pro něj příležitostí, aby se dotkl také poslání ženy a jejího tajemství v dějinách spásy.

Postavení ženy na prahu třetího tisíciletí se vyznačuje četnými novými zvláštnostmi. Některé z nich jsou příznivé, jiné nikoli. Jedny souvisejí s opravdovým osvobozením ženy. Jiné však přinášejí pod rouškou rovnoprávnosti a různých vymožeností jenom její lidské ponížení a zbavování důstojnosti. Když jde o člověka a jeho smysl, nestačí žádná definice. Musí se začínat u Boha. Člověk se stává velikým tím, že je obrazem Božím, tím, že se věnuje, že se dává, že se zasvěcuje... tím, že se stává svatým... Svatá Zdislavo, uč nás, jak naplnit naše povolání v Bohu.

Brož. A5, 158 stran, cena 58 Kč.

Matice cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Odesílatel:

Novinové výtahy

Pláceno převodem

706 035

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasťní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-F/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SF, š. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.